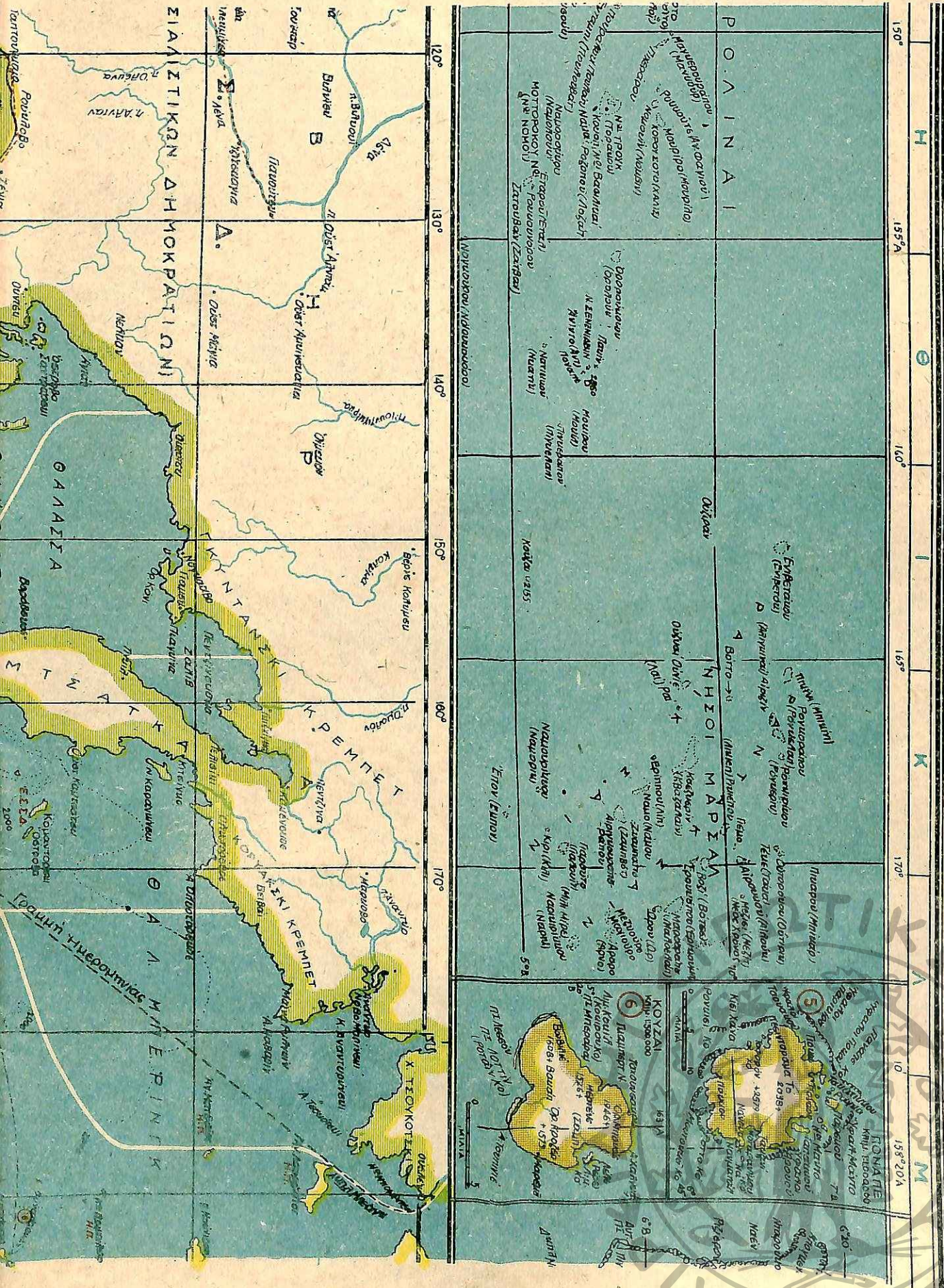

Τὸ πείραγμα

Συντροφιά κοριτσιῶν καὶ νέων·
Εἶχαν πιά βγῆ ἀπὸ τὴ θάλασσα.
Βρεμμένα ἔκομα τὰ μαγιά τους.
Ξαπλωμένοι, στὴν ἀμμουδιά ἐκάνι-
ζαν καὶ χαίρονταν τὸ σῶς καὶ τὸν
δέρα. Γαλήνια συζήτηση, ὅπως γί-
νεται πάντα μετὰ τὴν κόουρα τοῦ
κολυμπήματος καὶ τοῦ παιχνιδιοῦ.
Ἡ χαύνωσις διαδέχεται τὸν πυρετὸ
τῆς ζωρότητος, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ
πρὶν ἀπὸ λίγο ἀναστάτωναν τὸν
κόσμο μετὰ τῶν φωνῶν καὶ τῶν κινή-
σεως τους, περιορίζουν τώρα τὴ δρα-
στηριότητά τους σὲ μὴν ἡσυχία συ-
ζητήσεως.

Ἡ σύμπτωσης ἔφερε στὴν ἡμερη-
σια διάταξι ἕνα θέμα πάντα ἐπι-
καιρο στὸν τόπο μας: Εἶνε ἐνόχλη-
σις τὸ «πείραγμα». Κι' ὅταν λέω
πείραγμα ἐννοῶ τὴς ἐκδηλώσεις ἐ-
κείνης θαυμασμῶς τῶν ὁποίων ἀπευ-
θύνει ὁ Ἕλλην στὴν ἀγνωστὴ διαβά-
τιδα, ποὺ περνᾷ ἀπὸ μπροστὰ τοῦ.
Τὴν βλέπει καὶ τὴν προσφωνεῖ:

— Μωρό μου ἐσύ...
Ἡ προσφωνήσις εἶνε ἀνάλογη μετὰ
τὴν ἀνταπόκρισιν, μετὰ τὴν μὴ ἀντα-
ποκρίσιν, μετὰ τὸν ἀνεμο ποὺ δη-
μιουργεῖ ἡ ἐμφάνισις τῆς περαστι-
κῆς. «Μωράκι σας» τὸ ἀγούρο καὶ
λεπτοκαυμμένο αὐτὸ φρούτο. «Μπαρ-
μουνάρα σας» ἡ πληθωρική καὶ
ὀριμη ὑπαρξίς, τὸ ξεχειλισμένο
πιτὸ, ὁ τύπος τῆς λαϊκῆς ὁμορ-
φίας, ντρεντῶν τῆς στερεᾶς, ποὺ
περνᾷ καὶ σείνεται οἱ πλάκες τοῦ
πεζοδρομίου.

Ὁ τύπος τῆς προσφωνήσεως ἐ-
ξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν
μαλλιών, καὶ ἀπὸ τὴν περιβολήν,
καὶ ἀπὸ τὴν ἐκφρασί τοῦ προσώπου,
καὶ ἀπὸ τὴν ὅλην ὑπόστασιν τοῦ ἐι-
δόλου σας. Ἄν ἡ ρωμαντικὴ καὶ
ἀβρὴ μορφὴ τῆς ξανθῆς σας κάνει
νὰ τὴν παρομοιάσετε μετὰ κούκλα, ἢ
μετὰ πούρι, ἢ μετὰ νεράιδα, σὲ με-
λανοῦρι διώας προσφεύγετε γιὰ τὴν
παρομοίωσίν σας, ὅταν ὁ πειρασμός
σας ἀνῆκει στὰ μελαφᾶ ἀνθὲς τῆς
ἀττικῆς γῆς.

Ἀποτακρυνθῆκαμε διώας ἀπὸ τὴν
συντροφίαν ποὺ λιαζόταν μετὰ τὸ
μπάνιο τῆς. Τὸ θέμα ποὺ τὴν ἀπα-
σχολοῦσε δὲν ἦταν ἡ μορφὴ τῆς
προσφωνήσεως. Ἦταν ἡ εὐσία τῆς,
ἡ συλλήβητις ποὺ ἔχει ὁ Ἕλλην νὰ
ἐνοχλήσῃ, ὅσοι ποὺ κινεῖ τὸ ἐνδια-
φέρον. Πράστικη καὶ χυδαία ἐχα-
ρακτηρῆσα τὴν καλὴ αὐτὴ κοριτσιῶν
τῆς περάς. Σημεῖο κατωτέρω τῆς
ἡ μεγάλης πλειονότητος τῶν κοριτσιῶν
τῆς περάς. Σημεῖο κατωτέρω τῆς
ἐλλείψεως πολιτισμοῦ, δαίμονα βάρβα-
ρότητος ποὺ βαραίνει τὸν ἀνδρικό
πληθυσμὸν μας.

Κανένας δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Μό-
νο μὴ κοπέλλα, ποὺ δὲν εἶχε ἀνοί-
ξει τὸ στόμα τῆς ὡς τὴν ὥρα ἐκεί-
νη, πῆρε τὸν λόγο καὶ μετὰ μὴν ἐλι-
κρίνευα σχεδὸν κυνική, ἀντὶ νὰ ἐνι-
σχύσῃ καὶ αὐτὴ τὴν ἐπίθεσιν ἐναν-
τίον τῶν ἐνοχλητικῶν, ἀνέλαβε τὸ
βάρος τῆς ὑπερασπίσεώς της.

— Μὰ σὲ σὸβάρᾳ, ρωτᾷ ἡ κοπέ-
λλα, σὰς ἐνοχλεῖ τὸ πείραγμα; Ἐ-
μένα μ' ἐνοχλοῦν. Εἶνε τὸ βρα-
βεῖο ποὺ ἀπονέμει ἡ ἀνώνομη μᾶζα
στὰ νεῖατά, στὴν ὁμορφίαν, σὲ δ-
ποισδήποτε φυσικά χαρίσματα μας.
Τὸ μόνον βραβεῖο σὲ ὁποῖο μπο-
ροῦμε νὰ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη. Ὁ
ἀγνώστος δὲν μᾶς βραβεύει, ὅπως
ὁ γνώριμος, γιὰ νὰ μᾶς κολακεύσῃ
ἢ γιὰ νὰ μᾶς ἀπειθύνῃ ἕνα τυπικὸ
φιλοφρόνημα. Οἱ κρίσεις τοῦ γνω-
στοῦ δὲν ἔχουν καμμίαν σημασία.
Αὐτὸς ἔχει τὴν ἐπιδιώξειν τοῦ. Καὶ
ἀπλῶς ἀνεκτὸς ἂν τοῦ εἰμώστε, ρί-
χνει τὰ δόχτυα τοῦ νὰ μᾶς παρα-
σύρῃ στὴν ἱκανοποίησιν τῶν σκοπῶν
τοῦ. Ἀρχίζει τὴν πολιορκίαν τοῦ
ἀπὸ τὸ κομπλιμέντο. Μᾶς κομπλι-
μεντάρει χωρὶς νὰ πιστεύει στὴν

ὁμορφίαν ποὺ ὀφείλει. Γιὰ νὰ μᾶς εἶνε
εὐχάριστος, ἢ γιὰ τὸν τὸ ἐπιβάλ-
λουν οἱ καλοὶ τρόποι.

Πόσο διαφορετικὸς εἶνε ὁ ἀγνώ-
στος... Μᾶς βλέπει ποὺ περιόχουμε
καὶ σταματᾷ στὴ μέση τοῦ δρόμου,
ἀνοίγει τὸ στόμα τοῦ σὰ νὰ βρῇ σκε-
ταὶ μπροστὰ σὲ ταμπλὸ μεγάλου
ζωγράφου, περιεργάζεται ἀπ' ὅλες
τοῦ τῆς πλευρᾶς τὸ ἀριστοῦργημα
κι' ἀφίνει ἐλεύθερῃ διέξοδον σὲ
θαυμασμό τοῦ. Δὲν ἐπιδιώκει τί-
ποτ' αὐτός. Ἡ προσφωνήσις γιὰ
τὴν προσφώνησιν. Δὲν ἔχει κανένα
λόγον νὰ μᾶς γίνῃ εὐχάριστος. Κα-
νένα πρωτόκολλο δὲν τὸν ὀχρεῖ-
νει νὰ μᾶς κολακεύσῃ. Ἀγνώστος
μᾶς εἶνε, ἀγνώστος τὸ εἶμας τε.
Καὶ ὅμως δὲν συγκρατεῖται. Οὐτε
γιὰ τὴν σοβαρότητα τοῦ σκοπεύεται,
οὔτε γιὰ τὴν προσβολὴν ποὺ εἶνε
πιθανὸν νὰ τοῦ κάνουμε ἐνδιαφέ-
ρεται. Ὁ θαυμασμός τοῦ εἶνε ἀνώ-
τερος ἀπὸ ὑπολογισμοὺς καὶ μᾶς
τὸν ἐκδηλώνει. Ἡ πῶς ἀμερόληπτη
καὶ ἡ πῶς ἀντικειμενικὴ κρίσις. Ἡ
μόνη στὴν ὁποία ἐμεῖς τὰ κορίτσια
μποροῦμε νὰχοῦμε ἐμπιστοσύνη...
Καὶ ἡ συνηγορία τῶν ἐνοχλητι-
κῶν συμπληρώνει τὴν ἐξομολόγησιν
τῆς:

— Τί νὰ σὰς πῶ; Κάθε φορὰ ποὺ
ὁ ἀγνώστος κριτὴς μου μετὰ προσφω-
νῆς, μοῦ ἐρχεται νὰ σταματήσῃ, νὰ
τοῦ χαμογελάσῃ, νὰ λυγίσῃ τὸ γό-
νατο καὶ νὰ τοῦ κἀνὼ μὴ βροῦνται
τῇ ὑποκλίσει, σὺν τῆς συμπερι-
στῆς ποὺ εὐχαριστῶν ἀπὸ τὴν σκηνὴν
στὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν. Κι' ὅ-
ταν πάλι ἡ μέρα μου εἶνε τόσο ἀ-
γόννη, ὥστε κανένας νὰ μὴ γυρίσῃ
νὰ με κυττάξῃ, ὅταν δὲν ἀκούσω
κανένα «πείραγμα», τότε ἀνησυχῶ,
ἀνοίγω τὸ τσαντάκι μου καὶ κυτ-
τάζω μετὰ τρόπο σὲ καθρεφτάκι.
Τί ἄρα γε νὰ συμβαίνει; Μήπως
δὲν μοῦ πηγαίνει ἡ νέα χτενισιά;
Μήπως ἔπεσε ἡ ποῦδρα μου; Μή-
πως δὲν εἶνε ἀρκετὸ τὸ ρούζι; Καὶ
δοστού πούδραρίζομαι, καὶ δόστου
κοκκινίζω μετὰ τὸ κραγιὸν τὰ χεῖλη.
Γιατὶ νὰ μὴν εἰμώστε καὶ μὴ στά-
λα ἐλικοκρίνετε, βρὲ κορίτσα; Ἄν
εἶχαμε τὸ θάρρος τῆς γνώμης μας
θὰ λέγαμε στοὺς ἀνδρες: Κύριοι,
μὴ μᾶς ἀκούτε. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποὺ
μὴ γυναικὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπῆτι
τῆς εἶνε σὰ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν σκηνήν.
Ἡ ἐνόχλησις εἶνε τὸ χειροκροτή-
μα σας. Χειροκροτεῖτε μᾶς. Φτάνει
νὰ χειροκροτήτε μετὰ κάποια κοσμιό-
τητα, μ' εὐπρέπεια, χωρὶς χυδαί-
οιους, χωρὶς τῆς προστυχίας τῆς
γαλαρίας, ποὺ μᾶς κάνουν νὰ σὰς
συχαινόμαστε, δίχως νὰ συνοδεύε-
τε τῆς προσφωνήσεως σας μετὰ βρώ-
μικες χειρονομίας. Μὴ λέει ἀπλῶς,
κάποιο λόγο τρυφερό, ἕνα χάδι τοῦ
βλέμματος. Μάθετε νὰ μᾶς ἐνοχλήτε
ἂν θέλετε νὰ μᾶς ὑποχρεώσετε.

Πρὶν ὅμως τελειώσῃ ἡ κοπέλλα
τὴν φράσιν τῆς, ὄρθηναι τὰ μέλη τῆς
συντροφίδος ἀπάνω τῆς, τὴν παρᾶ-
χωσαν μέσα στὴν ἄμμο, τὴν σήκω-
σαν ὅσπερ ἀπὸ τὰ χεῖρα καὶ ἀπὸ
τὰ πόδια, καὶ ἀφοῦ τὴν κούνησαν
δεξιὰ καὶ ἀριστερά, τὴν ἐρρίξαν, με-
φωνές, στὴ θάλασσαν γιὰ νὰ τιμω-
ρήσουν τὴν κυνικὴ ἐλικοκρίνειάν της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ

* Μετρημένη οἰκτικὴ διαχείρησις,
εἶνε ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς ὑ-
δαμονίας τοῦ σπιτιοῦ.

* Ἄν εἰσθε εὐτυχὴς μὴν τὸ λέτε
γιατὶ ὁ κόσμος δὲν εὐχαριστεῖται
μετὰ τοιοῦτον εἶδους ἐκμυστηρεῶσεως.

* Μὴ καλὴ ἰδέα, ἂν δὲν παρα-
κολουθεῖται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς,
εἶνε σπινθὴρ ὁ ὁποῖος δὲν ἀναβεῖ
φωτιά.

* Ἡ μεγαλύτερα εὐτυχία δὲν εἶ-
νε νὰ εἴῃ τις ὅ,τι ἐπιθυμεῖ, ἀλλὰ
νὰ εὐχαριστεῖται μετὰ ὅ,τι εἶχει.

— Ποῖος εἶνε πλούσιος; Ὁ ἀρ-
κούμενος στὰ ὄλγια.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Διαζύγια

Ὡς μᾶς ἐπληροφόρησε γνωστός μας δικηγόρος
ἄδρᾳ διαζύγια ἐσχάτως ὑποβάλλονται
πρὸς τὰ μεγάλα ὁ ἔξοδα λίαν ἀδιαφόρους
οἱ διαζευγνύμενοι

κρίματα μὴ τρεῖς μὲν
κερδίζοντες τὸν χωρισμὸν χαιρόνται καὶ ἀγάλλονται.
ἴσως δὲ ἐρωτᾶτε: Σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴν,
γιατὶ τὰ διαζύγια νὰ πέτουνε βροχή,
κι' ἀντὶ νὰ δύνουν μερικὸι κριτὴς γιὰ εἶδη βρώσιμα

χωρὶς περιστροφᾶς
νὰ τὸ σκορπίζουσιν ἀπειδὴς γιὰ αἰτήσεις καὶ χαρτέσιμα
καὶ γιὰ διατροφᾶς.

Μὰ ὅποιος, λεγικώτατα, αὐτὸ θὰ ἐρωτήσῃ,
λαμβάνει μὴν ἐξηγήσιν νὰ ἱκανοποιήσῃ
αὐτὴν τὴν ἀπορίαν.

ἐξηγήσιν ποὺ θὰ γράψῃ καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν.
Οἱ θέλοντες νὰ λάβωσι ταχὺ τὸ διαζύγιον
καὶ νὰ ζητήσουν ἕτερον ἀγκάλῃς καταφύγιον
τὸ λέμε ἐμπιστευτικῶς ἀλλὰ μὴν τὸ πῆτε —
εἶνε ὅσοι ἐπλοῦτισαν τώρα μαυροχρῶνται.

Λοιπόν, οἱ ἐν λόγῳ κύριοι, πλουτίζοντες ἐν τάχει
ἔχοντες χρῆμα μετὰ ὅταν καὶ πληρὴς τὸ στομάχι
καὶ εἰσελάσαντες γοργῶς εἰς τὰς ἐξουσίας
ἀνθρώποι δὲ γενόμενοι, ὡς λέγουσιν, ἐπὶς ἡμέρας
πλὴν ἀλλὰ τῆς τῶν κοστωμένων μ' ἄλλα καινοῦργια δέκα
λαμβάνουν τὴν ἀπόφασιν ν' ἀλλάξουν καὶ γυναῖκα...

Ἡ παλαιὰ ἡ σύζυγος ποὺ ἐροῦσας ταῖς
καὶ ἴσως νὰ κατήγετο καὶ ἀπὸ τὸ Καπανδρίτι,
ποὺ ἀγνοοῦσε τρόπους εἰς καὶ μύριζε καὶ κρόμυκα
καὶ ποὺ καυγάδες ἔστινε συχνού, στὰ πεζοδρομῖα,
ποὺ ἡ πτωχὴ δὲν ἔφερε καὶ γαλλικὸ κανένα
κι' ἔλεγε τ' ἑλληνικά καὶ ἐκεῖνα σκοτωμένα,
δὲν εἶνε ἡ ἀρμόζουσα τώρα εἰς ἕνα κύριον
ποὺ ἔχει κάθε τσέπη τοῦ καὶ ἕνα ἐκατομμύριον.

Τώρα αὐτὸς ὁ κύριος θῆλυ ποθεῖ τῆς μόδας
μετὰ μανικιούρ, μετὰ πεντικιούρ, μετὰ ζυριμένους πόδας.
Νὰ τ' ἂν ἀποκαλεῖ «σερ» καὶ ὅχι Μήτσος ἢ Βάγγος
ὅπως ἡ «πρῶτη» τὸν ἔλεγε, ὅταν δὲν εἶχε φράγκο.

Χαίρει αὐτὴς ὁ Βάγγος μᾶς ἀφίνει τὴν παλὰ
γιατὶ ἀνεκάλυψε πῶς δὲν εἶνε τῆς τάξεώς της
κι' ἕνα κοντὰ τοῦ παίζουσε μέσα στὰ μὴ ἀρ βολιὰ
σκέπτεται πῶς δὲν τὸν τιμᾷ ἡ πρῶτη σύζυγός της
καὶ ἀποφασίζει αὐτοστυγνῶς νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον
καὶ νὰ τῆς δώσῃ τὸ πανί, κοινῶς ἀπολυτήριον,
κι' ἔτσι σὲν δικηγόρον τοῦ τὴν ἄγουσαν λαμβάνει
ἐκεῖ δὲ μάνι - μάνι

διαζυγίου ἀγωγή αὐτοστυγνῶς συντάσσεται
καὶ τὸ ἕτερον τοῦ ἡμῶς ἀμεσῶς ἀπατάσσεται.
Αὐτοὶ εἶνε οἱ χωρίζοντες στὴν ἐποχὴν ἐγούτη.
Εἶν' ὅσοι ἀνόμως ἐκκαμν σὲ χρήμα μακροβούτι,
πρὸς οὗ ἐλικοκρίνεσται ἄλλα καὶ ἄνευ φθόνου
τοὺς λέμε καί... τοῦ χρόνου.

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ο ΚΑΦΕΣ ΠΕΦΤΕΙ ΕΞΩ

Ἐνα ἐπάγγελμα ποὺ δὲν διέ-
τρεξε καὶ οὐτὲς ὁ διατρέξῃ ποτὲ
κρίσιν, εἶνε τὸ ἐπάγγελμα τῆς
«καφετζού». Ἡ μόνη δυσκολία
ποὺ συναντᾷ τὸ ἐπάγγελμα εἶνε
ἡ ἐλλείψις τοῦ καφέ. Αὐτὸ τὸ
πρόβλημα ὅμως οἱ καφετζοὶ
τὸ ἔχουν λύσει: ὑποχρεώνουν τῆς
πελάτισσῆς τὸν νὰ φέρουν τὸν
καφέ.

Αὐτὴ ἡ λύσις ὅμως γίνεται συ-
χνὰ καὶ ἀπορρὴ παρρηγοῦσιν.
Ἰδοὺ λ.χ. ἕνα χαρακτηριστικὸν
ἐπεισόδιον ποὺ συνέβη αὐτὲς τῆς
ἡμέρας. Μία κοπέλλα, ἐνδιαφερο-
μένη νὰ πληροφωρηθῇ πᾶς μυχι-
οὺς ἀκέφεις τοῦ νέου μετὰ τὸν ὁ-
ποῖον συνδέετο, ἔπῃρε σ' ἕνα
καρτὸν λίγον καφέ καὶ πῆγε
καταβῆσαι λίγον τοῦ καφέ τοῦ
σπῆτιος τοῦ καφετζοῦ.
Ὁ καφετζὸς ἔπῃρε, ἡ καφετζοῦ
τὸν ἔξερυνε καὶ ἀπεφάνθη:

— Θὰ σὲ παντρευθῇ σὲ ἕνα
μῆνα.

Ἄλλὰ συνέβη ἐντελῶς τὸ ἀντι-
θετὸν: ὅχι μόνον ὁ κύριος δὲν
ἐπαντρεύθηκε τὴν κοπέλλα,
διέφυγε καὶ τὰς σχέσεις.

Ἀγανακτισμένη ἡ κοπέλλα,
κατηνύθη πρὸς τὸν καφετζὸν
πρὸς τὴν ὁποίαν καὶ διεμαρτυ-
ρήθη.

Εἰκὴν ὅμως δὲν στενοχωρή-
θηκε καθόλου.

— Τί νὰ σοῦ κάνω, τῆς εἶπε.
Ὁ καφετζὸς φέρεται.

— Γιατὶ;
— Γιατὶ ἦταν νεοσυμμένος! Ἡ-
ταν σκέτο χαροῦνι. Τί ἡβελίς,
λοιπόν, νὰ σοῦ πῇ νὰ χαροῦνι...

Συμπέρασμα: Ἄν θέλετε ἀγνὴς
προβλέψαι, φροντίστε νὰχετε
καὶ ἀγνὸν καφέ.

ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΣ

Ὁ παραθερισμὸς εἶνε μὴ ὑπό-
βρις ποὺ δὲν ἀντιστοιχεῖται ἐ-
σέτω, λόγῳ τῶν πεποιτήσεων. Παρ'
ἐλλείψεως ὅμως πολλοὶ ποὺ θέλουν
νὰ περάσουν ἐκαστοῦ περὶ τοῦ
καλοκαιρίου ἔχουν λύσει τὸ πρόβλη-
μα τοῦ παραθερισμοῦ, κατὰ διαφό-
ρους πρακτικοὺς τρόπους. Νὰ ἔ-
νας π.χ., τὸν ὁποῖον μᾶς ἀνε-
κοίνωσε συμπόλιτις:

— Ἐγὼ παραθερίζω μὴ χάρα
καὶ χορταίνω δροσιὰ κάθε μέρα.

— Πῶς; τὸν ἐρωτήσαν.

— Μ' ἕνα ἀπλὸν τρόπο. Ἀνοί-
γω ὅλες τῆς πόρτες καὶ ὅλα τὰ
παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ
σχηματίζω ἕνα ρεύμα δροσε-
ρώτατο. Κάθονται, λοιπόν, σὲ
χάλα καὶ τὸ ρεῦμα μετὰ χτυπᾷ
ἀπ' ὅλες τῆς μεριῆς. Σὰς βραδιὰς
ὅτι εἶνε ὁ καλύτερος καὶ πῶς ἀ-
νέξοδος παραθερισμὸς.

— Εἶνε τουλάχιστον, ἀποτελε-
σματικὸς;

— Ἀποτελεσματικὸς, λέει; Καὶ
καὶ παραπάνω! Ἀφοῦ ἐξούτηκα
καὶ καλοκαιρινὴν γρίπη!

— Καλὰ. Καὶ τῆς ἡμέρας ποὺ δὲν
φύσκει;

— Αἶ, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ
ἔχω καὶ μὴ βεντάλια μαζὶ μου!
Ἐπομένως, λοιπόν, αὐτὸν
τὸν τρόπον παραθερισμοῦ στοὺς
ἀνὰ ὅλους μας, μετὰ τῆς βραδιῆς
ταῖς δὲ περάσουν ἕνα καλοκαί-
ρι δροσερώτατο!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΝΩΝ.— Στην Ίσπανία, στην αυλή της Κόρδοβας, η βασίλισσα Έγγιλόνη εινε τρελλή ερωτευμένη με τόν άραιο ποιητή "Εμπαρ". Ο "Εμπαρ" αναγκάζεται ν' ανέχεται τόν ερωτά της, στην πραγματικότητα όμως τοιάδιε ιυστική φλογεή αγάπη για τήν πανέμορφη πριγκίπισσα Φλορίτα ντε Τίγκι. Μα και της Φλορίτας η τρυφερή καρδιά χτυπάει με λαχτάρα για τόν "Εμπαρ". Αλλά κι ο βασιλιάς Ρόντερικ εινε ερωτοχτυπημένος με τη Φλορίτα, η όποια προσπαθεί με κάθε τρόπο να τόν αποφυγή. Τό μαρτύριο της ωραίας πριγκίπισσας εινε φρικτό. Από τό ένα μέρος ο κίνδυνος του βασιλικού ερωτός και από τό άλλο η αγωνία για τίς διαθέσεις του "Εμπαρ". Τήν αγαπά άσφα, η αγαπά τή βασίλισσα; Πάνω στην απελπισία της η Φλορίτα εκμυστηρεύεται στην ακόλουθη της Λανίκη ότι θα πάη να κλειστή π' μοναστήρι. Η Λανίκη της προτείνει τότε να γράφη στον "Εμπαρ" και να τού ζητήσει να συναντηθούν τό βράδυ της επομένης στο δωμάτιο της ακόλουθου της. Η Φλορίτα τό δεχεται. Η Λανίκη γνίζει χαρούμενη από τόν "Εμπαρ" και πληροφορεί τήν Φλορίτα ότι ο ποιητής τήν αγαπά τρελλά και ότι δέν βλέπει τήν ώρα να τρέξει κοντά της τήν ώρα του ραντεβού τους.

Τό χελλί της Φλορίτας κόλλασαν καυτά στά χλωμά μάγουλα της Λανίκης. "Επει-
το, χώθηκε στο κρεβάτι της και σήκωσε τά σκεπάσματα ως άπάνω. Καί πέρασε τή νύχτα άγρυπνη, μετωδώντας τίς ώρες, τίς ατέλειωτες ώρες που τήν χάριζαν από τήν εϋτυχισμένη στιγμή.

Η Λανίκη προδίδει

Παράδειος κι' η Λανίκη δλη εκείνη τή νύχτα στο κρεβάτι της. Κανένας δέν δ' ήμπε ρουδέ να φαντα-
στη πως η κοπέλλα με τήν άχαρη, στεγνή φυσιογνωμία, εκρυβε τέτοιο ηφαίστειο μέσα της. Τά δάκρυά της κυλούσαν ποτάμι.

Ρόντερικ! Ψιθύρισε. Τά μάτια σου βαμψώθηκαν κι' έσένα από τήν όμορφιά; Κανένα μάτι δέν στέκει με αγάπη άπάνω στη Λανίκη. Μα θά σου δείξω τολυχάσιον, πως κι' αν εισαι βασιλιάς, υπάρχουν γυναικίες που περιφρονούν τόν έρωτά σου.

Μόλις εφημέωσε, σηκώθηκε χλωμή, τρεμάμενη, καί ντύθηκε. "Επει-
τα, πήγε στα βασιλικά διαμερίσματα. Καί μόλις της είπαν πως ο Ρόντερικ έδωτησε καί ντύθηκε, ζήτησε άκρόαση.

Ο βασιλιάς τήν κύτταξε παρα-
ξευμένος.

— Τί τρέχει; ρώτησε. Μήπως μου παραγγέλνει τίποτε η πριγκίπισσα ντε Τίγκι;

— Όχι, άποκρίθηκε η Λανίκη σκοτεινή. Η πριγκίπισσα ντε Τίγκι δέν σκεπτεται να σάς παραγγείλῃ τίποτε. Άλλά εγώ συ-
λογιστηκα πως ίσως σάς ενδιαφέ-
ρει κάποια πληροφορία που σάς φέρνω:

— Τί συμβαίνει;

— Μου επιτρέπει η μεγαλειότης σας να έλθω πιο κοντά σας;

— Με σκανδαλίζει με αυτό τό μυστήριο, έκανε ο Ρόντερικ.

Η Λανίκη ζώωσε.

— Σας ενδιαφέρει να μάθετε, ρώ-
τησε βραχνά, πως άπόψε η Φλορί-
τα θά συναντηθῇ με τόν άντρα που αγαπάει;

Τό αίμα ανέβηκε στα μάγουλα τού Ρόντερικ.

— Τό αίμα ανέβηκε στα μάγουλα της βασίλισσας.

— Πρέπει να σάς τό πώ; Θά εκ-
τιμήσετε τάχα τήν άφοσίωσή μου;

— Βέβαια, καταλαβαίνω πως εί-
σαι μια έξυπνη κοπέλλα...
— Όχι. Είμαι μια κοπέλλα που θέλει να εισε εϋχαριστήση, τίποτε άλλο.

— Λέγε μου άμέσως τ'όνομα τού αγαπημένου της Φλορίτας.

— Ονομάζεται πριγκίπης "Εμπαρ".

Ο Ρόντερικ πήδησε από τό κά-
θισμά του.

— Τί λές; φώναξε, Λανίκη. Κατα-

λαβαίνει πως αυτό που μου λές εινε πολύ σοβαρό;

Τόν κύτταξε πονηρά τά μάκρτα, βαδούλα της μάτια η άσχημη κοπέλλα.

— Καταλαβαίνω, άποκρίθηκε σι-
γά. Άν δέν καταλαβαίνα πολλά πράγματα, δέν θα έρχόμουν να σάς δώσω αυτή τήν πληροφορία.

Τήν κύτταξε στά μάτια, σκοτει-
νός.

— Έχεις άποδείξεις; ρώτησε κο-
φά. Μπορείς να μου άποδείξεις αυτό που λές;

— Σας είπα ότι άπόψε πρόκειται να συναντηθούν.

— Ποδ;

— Στο δωμάτιό μου.

— Μπορείς να μου πῇς καί κάτι άλλο; Γιατί, ένώ εγώ έχουν τήν έντύπωση πως εισαι άφωτισμένη στην πριγκίπισσα, έρχεσαι καί μου προδίδεις τό μυστικό της;

— Γιατί!

Τά μικρά της ματάκια στηλώθη-
καν άπάνω του με μιά παράξενη λάμψη. "Επειτα τήν χελλί της, σφι-
χτά, χλωμά, ψιθύρισε:

— Αυτό δέν εινε δύσκολο να τό καταλάβετε.

— Όχι, δέν καταλαβαίνω τίποτε.

Εξηγήσου.

Τόν κύτταξε ακόμα πολλή ώρα. Κι' αέσνα, σήκωσε τά χέρια της καί σκέπασε τό προσώπό της. Λυ-
γμοί τράνταξαν τό δώσαντο, άχα-
ρο κορμί της. Καί άνάμεσα από τά άνοσφαλλητά της, μιá λέξι άκού-
στηκε:

— Σας αγαπά!...

Ο Ρόντερικ σάστισε για μιá στι-
γμή. "Επειτα, τό πρόσωπό του σκο-
τείνισσε πιο πολύ.

— Τότε η καρδιά σου δέν εινε αγνή, είπε άπότομα. Άν αλήθεια μ' αγαπάς, ζηλεύεις τή Φλορίτα. Καί δέν ξέρω αν δέν έπλσας δλη αυτή τήν ιστορία εις βάρος της από τή ζήλεια σου.

— Όχι! Όχι! τόν δέκονε η κο-
πέλλα. Είνε εύκολο να πιστέψετε τά λόγια μου. Θέλετε να παραστή-
τε στή συνάντησή τού "Εμπαρ με τήν πριγκίπισσα Φλορίτα;

— Γίνεται;

— Νά έλθετε νωρίτερα στο δωμά-
τιό μου. Θά σάς κρύψω μέσα στη μεγάλη μου ντουλάπα.

— Καλά, έκανε ο βασιλιάς σκε-
πτικός. Τότε θά πιστέψω.

Κι' άνάμεσα από τά δόντια του

πρόσθεσε:

— Καί τότε, αλλοίμονό σου, "Εμ-
παρ!

"Επειτα είπε δυνατά:

— Πήγαμε τώρα Λανίκη. Κι' αν εινε αλήθεια όσα λές, ποιος ξέρει; κάποτε, μπορεί να έκτιμώ κι' εγώ τήν άδολή αγάπη σου.

Δέν ήταν καί σπουδαία ένθάρρυν-
σις αυτό τά λόγια, μά τό πείσωπο της Λανίκης άστραψε με μιás, λές καί ο Ρόντερικ της είχε κάνει τήν πιο άλογη έξομολόγηση.

Τήν ίδια ώρα στα διαμερίσματα της βασίλισσας Έγγιλόνης, η πιστή της ακόλουθος Κάλμπα, που παρ' όλα τά πενήνια της χρονάκια είχε σβελέτσει καί εξυπνάδα νεανική, της έλεγε:

— Μάλιστα, βασίλισσά μου. Ο "Εμπαρ θά πάη να συναντήσῃ από-
ψε τήν πριγκίπισσα Φλορίτα.

Τό αίμα κοκκίνισε τά μάγουλα της Έγγιλόνης. Η καρδιά της σφιγ-
γόταν. Κόλλασε μέσα της η όργη.

— Ω, φώναξε, τί άπιστο! που δέν εινε οι άντρες! Χθές ακόμα, μου δείχνε πως μ' αγαπάει, πως εινε τρελλός από έρωτα για μένα.

— Σας είπα ποτέ αλήθεια πως σάς αγαπάει;... Όλη του η διαγω-
γή δέν δείχνει πως εινε ερωτευμέ-
νος; "Επειτα, Κάλμπα, θά μπορούσα να τόν αγαπήσω εγώ, αν δέν μάν-
τευα τή δική του τήν αγάπη;

— Άν όμως αγαπάει αλήθεια τήν Φλορίτα;

— Ω, τότε θά βρω τρόπο να τού ξεριζώσω τήν αγάπη αυτή από τήν καρδιά του. Άρκει να πεισθώ πως εινε αληθινή η πληροφορία σου.

— Αυτό εινε πολύ εύκολο. Θέλετε αβριο να σάς κρύψω σ' ένα καμα-
ράκι, δίπλα στο δωμάτιο της Λα-
νίκης, όπου θά γίνη η συνάντησις; Θά τά ιδῇτε καί θά τ' άκούσετε άκά.

— Είσαι άγγελος! φώναξε η "Ε γιλόνη.

Δυό έρωτευμένες καρδιές

Η καρδιά της Φλορίτας χτυπού-
σε σάν να έπρόκειτο να σπάσῃ. Αυτό που τολμούσε, δέν ήταν καί μικρό. Μα δεχθῇ ένα νέο στο δω-
μάτιό της ακόλουθου της! "Αν τού μάβαιναν στην αυλή, θά δυσφημι-
ζόταν. Οι γονείς της θά γίνονταν έξω φρενών.

Ο βασιλιάς θά τό έπαιρνε κα-
τάκαρδα; η βασίλισσα θά τήν θεω-
ρούσε εχθρά.

Θά ήταν τελεία καταστροφή αν μαθεύονταν τό τολμήμα της. Άλλά δέν ήταν αυτοί οι φόβοι που έκα-
ναν τήν καρδιά της να χτυπά τό τόσο. Όλα αυτά τά ξεχνούσε με τήν ιδέα πως πρώτη φορά θά συ-
ναντιούνταν ολόκληρη με τόν άντρα που λάτρευε.

Είχαν συναντηθῇ βέβαια πολλές φορές με τόν "Εμπαρ, Είχαν αλλά-
ξει έρκους αιδώνας αγάπης. Άλλά πάντα, οι συναντήσεις τους ήσαν κλεφτές. Στόν κήπο τού παλατιού μιά στιγμή, σ' ένα σαλόνι έρημικό τήν ώρα μιάς γιορτής, άλλη σι-
γμή, ή τό πολύ—πολύ δού λεπτά μέσα στην έκκλησία κάτω από τά αούστρα βράμματα τών άγίων.

Αυτά τή φορά όμως η συνάντη-
σής τους θά ήταν διαφορετική. Θά ή-
ταν ολόκληρη, κι' η Λανίκη θα τους φύλαγε άπ' έξω. Θά είχαν όλο τόν καιρό μπροστά τους.

Ανατριχίσε η Φλορίτα ήδονικά. Τήν άλλη στιγμή, τά χέρια της άγαναν.

— Άν μ' δλ' αυτά, δέν τήν αγα-
πούσε; Άν έρχόταν για να τήν παρηγορήσῃ μονάχα, ένώ η καρ-
διά του ήταν δομένη στην Έγγι-
λόνη;

— Όταν άκουσε τήν πόρτα ν' ανοί-
γῃ σιγανά, της ήλθε σάν ζάλη.

— Φεύγω, εγώ! της ψιθύρισε η Λανίκη, κι' έξαφανίστηκε σάν σκιά.

Ο "Εμπαρ στάθηκε μπροστά της.

— Σήκωσε η κοπέλλα τά γαλανά τήν μάτια δακρυοσμένα. Οι ματιές τους συναντήθηκαν. Καί τά χελλί της Φλορίτας, ψιθύρισαν τρεμάμε-
να:

— Σού όρκίζομαι μπροστά τό θρό-
νο τού Θεού, πως σ' αγαπώ πιο πολύ κι' από τή ζωή μου!...

Με μιá πινυμένη κρουγῇ χαράς άνοίξε τήν άγκαλιά του "Εμπαρ. Κι' η Φλορίτα, σά να έκανε τό πιο φυσικό πράγμα τού κόσμου, ρίχτη-
κε σ' αυτή τήν άνοιγμένη, ζεστή άγκαλιά. Άκούμπησε τό κεφάλι της στόν ώμο του. Τά χελλί του, ζήτη-
σαν διπασμένα τά δικά της. "Εκεί-

— Τί θέλεις να πῇς; ρώτησε σι-
γά. Γιατί αυτή η άνυπομονησία, Φλορίτα;

— Η κοπέλλα κοκκίνισε ως τ' αυ-
τιά.

— "Εμπαρ, άποκρίθηκε. Νομίζεις

τό δωμάτιο μόλις φωτιζόταν από δυό λυχνάρια. Μα η όμορφιά του έλαμπε μέσα στο μισοσκόταδο.

Ήλός, με κορμί οβέλο, λυγρό, μακρό, λεπτό, εύγενικό. Τά μαλ-
μακρά, λεπτά, αλάτια του ήσαν χρυσοκάστανα. Η έκφρασις του ή-
ταν γλυκεία, καί τό δέμα του ά-
παλό, άδοκίμαστο—άκόμα από τά λαιπορίε.

— Φλορίτα!

— Η φωνή τού "Εμπαρ άκούστηκε δειλή. "Ενα χαμόγελο γλυκό φώ-
τισε τή φυσιογνωμία του, κι' έκανε τήν όμορφιά του ν' αστράψῃ. Η τήν όμορφιά ένοιασε τήν καρδιά της Φλορίτα βέβαια με λατρεία.

— Εμπαρ!

— Σάν άναστεναγμός άντίχρησε τ' όνομα τού βγαλμένο άπ' τή χελλί της.

Κυττάχθηκαν στό μάτια. Της κο-
πέλλας η μάτια ήταν γεμάτη ίκε-
σία. Τού νέου γεμάτη λατρεία. Μα σέ λίγο η Φλορίτα θυμήθηκε τά παράπονα της, κι' άρχισε συγκινη-
μένη "Εμπαρ... Ο Θεός σέ φώτισε να έλθης. Έχουμε τόσα να πούμε...

— Άν συγκινησῇ με πνίγει δέν ξέρω από πού ν' άρχισω. Θάθελα να μπορούσα να διαβάσω στην ψυχή σου μέσα.

— Σταμάτησε. Τά δάκρυα της θά-
λσσαν τά γαλανά της μάτια.

— Φλορίτα, είπε ο "Εμπαρ σιγά. Άν διαβάσεις μέσα στόν ψυχή μου, ένα όνομα μονάχα θάβρισκες. Τό δικό σου. Μονάχα τό δικό σου.

— Δέν ξέρω αν πρέπει να τό πι-
στέψω, "Εμπαρ... Όλα μου δεί-
χνουν πως τό δικό μου όνομα έ-
σθους για σένα. Στή θεσι του έβα-
λες άλλο πιο λαμπερό.

— Πιο λαμπερό! Δέν υπάρχει για μένα πιο λαμπερό όνομα παρά τό γλυκό όνομα Φλορίτα. Δέν υπάρ-
χει άλλη γυναικα στόν κόσμο, για μένα.

— Κι' όμως τόσον καιρό τώρα, τά μάτια σου δέν με κυττάνε έμέ-
να. Άλλη γυναικα κυττάνε καί χαμογελάνε.

— Ω, Φλορίτα! Τόσο λίγο μπο-
ρείς να διαβάσεις μέσα στην καρ-
διά μου; Μα δέν καταλαβαίνεις, αγαπημένη μου λοιπόν; Δέν σου είπα πως πρέπει να μείνῃ μυστική η αγάπη μας; Δέν σου είπα τους λόγους;

— Κι' εγώ θέλω να μείνῃ μυστική η αγάπη μας. Καταλαβαίνω πως θά προκαλέσῃ σάλοα στην αυλή καί θέλω τό τό άποφύγω αυτό.

— Η συμπέδεια πολύ μου δείχνει η Έγγιλόνη, ειναι άπληστό μαρτύ-
ριο για μένα, Φλορίτα. Πιστέψῃ με.

— Η κοπέλλα τόν κύτταξε στό μά-
τι.

— Ω, μη δυσπιστῇς, τήν Ικέτευ-
σε αυτός. Δέν σου τό έχω πεί; Γιατί άμφιβάλλεις; Το μεγαλύτερο βασίλειος, ήταν τό μεγαλύτερο δυστύχημα που μπορούσε να μου συμβῇ. Μα δέν ειναι φρονιμο να σμῆβῃ. Μα δέν αληθινά μου αισθῇ-
της δείξω τά αληθινά μου αισθῇ-
ματα. "Αφ' ότου ειναι ο πιστοτέ-
ρος τήν αγάπη. Είνας ο πιστοτέ-
ρος να προφυλάξουμε τή δική μας τήν αγάπη.

— Μα πως της ήλθε η ιδέα να σέ αγαπήσῃ; "Εμπαρ;

— Μα μ' έβλεπε συχνά κοντά της. Καί δέν της πήγε στο νου πως ο συγχες επισκέψεις μου ώ-
φείλονταν σέ άλλη αλτία. Νόμισε πως ένδιαφερόμουν γι' αυτήν.

— Ούτε καί μπορεί να βάλῃ στο νου της πως αγαπώ μιá κοπέλλα της ακολουθίας της, κι' όχι αυτήν. Άν τό φανταστή, θά μιά μίσση θανάσιμα καί τους δυό.

— Ναί, ψιθύρισε η Φλορίτα, σκε-
πτική. Μα ειναι ανάγκη καί τήν δείχνεις πως τήν αγαπάς; Δέν θάφανε να κρύβουμε τή δική μας τήν αγάπη;

— Πώς θά τήν κρύβουμε; Ξέρεις έσύ κανένα καλλίτερο μέσον; Μό-
νον τό παίχνισι που παίζουμε μπο-
ρεί να σκεπάσῃ τό φλῶνα που καίει μέσα στην καρδιά μου.

— Ναί, "Εμπαρ, ψιθύρισε η Φλο-
ρίτα. Μπορεί νάχῃς δικιο. Μα πως τότε; Ξός τότε;

— Τήν κύτταξε παραεξημένος. "Η-
ταν κάτι που δέν τό περιέμενε αυτή η άνυπομονησία της κοπέλλας; Κά-
τι που δέν συνεβριβάζετο ίσως με τό παρβενικό, σουσεταμένο της ύφους.

— Τί θέλεις να πῇς; ρώτησε σι-
γά. Γιατί αυτή η άνυπομονησία, Φλορίτα;

— Η κοπέλλα κοκκίνισε ως τ' αυ-
τιά.

— "Εμπαρ, άποκρίθηκε. Νομίζεις

πως τό μεγαλύτερο δυστύχημα για μένα ειναι η αγάπη της βασίλισσας για σένα; Έγώ όμως σου λέω πως ύπόκειτο κι' άλλος κίνδυνος πολύ πιο μεγάλος.

Ο "Εμπαρ τήν κύτταξε κατάπλη-
κτος.

— Κίνδυνος; Δέ μπορώ να κατα-
λάβω;...

— Ο Ρόντερικ μ' αγαπάει τρελ-
λά, είπε η Φλορίτα, κατεβάζοντας τά μάτια, καί κοκκινίζοντας ως τ' αυτιά.

Κραυγές νάκπετε μπροστά στα πόδια τού "Εμπαρ. Δέ θά τόν άφι-
νει έσφιγμένο. Τά μάτια του ά-
νοιξαν γεμάτα έκπληξι, τό αίμα έ-
φυγε από τά αυτιά του.

— Άγνῆπεί; ψιθύρισε. Ο βασι-
λιάς σ' άγαπάει;

— Ναί, "Εμπαρ, άποκρίθηκε δει-
λά η Φλορίτα.

Τό αίμα ανέβηκε τώρα σάν κύμα στα αυτιά του τού παλληκαριού.

— Πώς έγινε αυτό; ρώτησε βρα-
χνά.

— Ω, δέν φταίω εγώ, "Εμπαρ. Έγινε χωρίς τό κατάλαβῃ. Με κύτταξε πάντα παρόξενα. Μα δέν έβριάζα κακό στόν νου μου. "Επειτα, άσχημα να μου πετῇ υειικά λόγια. Έκνενα πως δέν καταλαβαίνα. Τά-
ρα όμως ειναι ήπιπτητικός. Δέ μπο-
ρώ να τόν ξεγελάσω άλλο.

— Κι' τί νουρεύει από σένα;

— Η Φλορίτα κατέβασε τό κεφάλι καί δέν άποκρίθηκε.

Τόν άτίμω! φώναξε ο "Εμπαρ άνοιχα. Ναί, έγινε δικη Φλορίτα, αυτό τό κακό ειναι τό πιο μεγάλο. Τήν άντάπη της Έγγιλόνης υποκό-
την κοίβῃ εγώ πολλόν καιρό με άσπία λόγια. Τό Ρόντερικ όμως τήν άσπικῇ, γυναικα δέν τήν έ-
φυγε. Έδώ μέσα στην αυλή Σ' έ-
ποιαν έρίσει τά βλεμμάτα τού όπ-
κως.

— Όχι, "Εμπαρ, από μένα μη φοβάσαι. Προτιμώ να πεθάνω παρά να δεχθῶ τήν άντάπη του.

Της έοριξε ένα βλέμμα γεμάτο μαυρή όπωση.

— Κι' όμως, Φλορίτα, τόσα θυσι-
αι. Κάποτε άκούσα καί λόγια, που δέ μπόρεσα να τό ξεγνήσω. Νόμισα πως λένε για τή δική μας τήν αγάπη. Κι' όμως καί έλεγαν για σένα καί για τό Ρόντερικ. Φί-
νεται πως δέχθηκες να κάνεις ένα περπάτο στόν κήπο τών άνακτό-
ρων.

Η Φλορίτα κατέβασε τό κεφάλι της. "Επειτα όμολόγησε με έλλι-
κρίνεια:

Δέχθηκα, "Εμπαρ, γιατί ένοιω-
θα τήν καρδιά μου φαρμακωμέ-
νη. Νόμιζα πως με γελάς με τήν Έγγιλόνη.

— Καί θέλεις να μ' έδίκηθῃς; ρώτησε ο "Εμπαρ με φωνή πουτρέ-
με από θυμό καί άγωνία.

Τόν κύτταξε Ικευετικά.

— Συγχωρε με, "Εμπαρ. Ήσουν πολύ δυστυχισμένη όσο άμφέβαλα για τήν αγάπη σου.

Βουβός, ζυφερός ο "Εμπαρ έκανε μερικά βήματα στο δωμάτιο. Η Φλορίτα τόν παρακολούθησε με άγωνία. Τού εγχε άνοίξει τήν καρ-
διά της. Μήπως ήταν σφάλμα ένε-
πανόρθωτο αυτό; Μήπως εινε δι-
κη η ύπηρεσία της που έλεγε πάντα πως οι άντρες εινε μεγάλα παιδιά, καί πρέπει κανείς να τά ξεγελάη με χουσαμένα ψεύματα;

Ο "Εμπαρ στάθηκε αέφανα μπρο-
στά της.

— Φλορίτα, είπε σοβαρά. Ηλθε η στιγμή να μιλήσουμε άποφασιστι-
κά για τήν αγάπη μας. Νόμιζα πως μπορούσε να κυλήσῃ ο καιρός. Πως μιá μέρα η τύχη θά μιά ένωσε καί θά μιάς χάριζε τήν εϋτυχία. Μα έ-
πό τή στιγμή που σ' αγαπάει ο Ρόντερικ από τή στιγμή που ριζορίζε τά μάτια του άπάνω σου, η αγάπη μας εινε καταδικασμένη, έδώ στην αυλή της Κόρδοβας. Πριν σου πώ όμως τό αγένιστο μου, πρέπει να μου άποκριθῇς μέσα από τήν ψυχή σου, πως θ' άποκρινόσουν μπροστά στο θρόνο τού Θεού. Μ' αγαπάς; Μ' αγαπάς αληθινά;

— Ναί, ψιθύρισε η Φλορίτα, σκε-
πτική. Μα ειναι ανάγκη καί τήν δείχνεις πως τήν αγαπάς; Δέν θάφανε να κρύβουμε τή δική μας τήν αγάπη;

— Πώς θά τήν κρύβουμε; Ξέρεις έσύ κανένα καλλίτερο μέσον; Μό-
νον τό παίχνισι που παίζουμε μπο-
ρεί να σκεπάσῃ τό φλῶνα που καίει μέσα στην καρδιά μου.

— Ναί, "Εμπαρ, ψιθύρισε η Φλο-
ρίτα. Μπορεί νάχῃς δικιο. Μα πως τότε; Ξός τότε;

— Τήν κύτταξε παραεξημένος. "Η-
ταν κάτι που δέν τό περιέμενε αυτή η άνυπομονησία της κοπέλλας; Κά-
τι που δέν συνεβριβάζετο ίσως με τό παρβενικό, σουσεταμένο της ύφους.

— Τί θέλεις να πῇς; ρώτησε σι-
γά. Γιατί αυτή η άνυπομονησία, Φλορίτα;

— Η κοπέλλα κοκκίνισε ως τ' αυ-
τιά.

— "Εμπαρ, άποκρίθηκε. Νομίζεις

νη θέλησε να τραβηχῇ. Μα η δύ-
ναμις της παρέλυσε. Ανατριχίλζον-
τας σύγκομη δέχθηκε τό πρώτο πο-
σό φίλι.

Τό φῶς τών λυχναρίων τρεμό-
σβηνε. Γύρω τους άπλωνόταν τό μυστήριο κ' η

ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

41ο — 'Η κόρη που έφυγε από το πατρικό σπίτι.

Κύριε,

Έχω μια κόρη είκοσι ενός ετών την οποία λατρεύω. Από ημερών όμως έφυγε από το σπίτι γιατί ήθελε πολύ μεγάλη ελευθερία και δεν έδενε καμία εποπτήρηση, κανένα χαλινό. Αμέσως μόλις ενηλικιώθηκε ανέλαβε την πλήρη ελευθερία της. Πρέπει να προσθέσω ότι η κόρη μου ήταν λίγο χρονών όταν πέθανε ο πατέρας της, και από τον καιρό που έγινε δέκα ετών την μεγάλωσε ένας λαμπρός πατριός, ο οποίος όμως δεν μπορούσε κι' αυτός να ανεχθεί το πνεύμα της ανεξαρτησίας της, κι' έτσι εδωκεναιροσύντο διαρκώς οκνηρές μεταξύ τους. Θα ήθελε την καλωσύνη να μου πείτε τι πρέπει να κάνω;

Πανεμένη μητέρα

Κυρία, Δεν υπάρχει πρόβλημα λεπτότερο απ' το πρόβλημα των σχέσεων μεταξύ γονέων και τέκνων, πρό πάντως σε μία εποχή κατά την οποία οι σχέσεις αυτές δεν κανονίζονται πια απ' την θρησκεία ή απ' το νόμο, όπως γινόταν άλλοτε, αλλά απ' αίσθημάτων. Στην περιπτώσή σας, το ζήτημα περιπλέκεται από το γεγονός ότι ζαναπαρτεύοκατε. Η παρουσία ενός πατριού που μπορεί να ήταν η άφορη της ορικής που σας πήρε την κόρη σας, γιατί αν ένεργεσε μόνον της η μητρική στοργή, πολύ πιθανόν να μην έφυγε η κόρη σας. 'Η έξοισία όμως ενός άνδρος που δεν ήταν ο πατέρας της, έστω κι' αν την ασκούσε με ηλιότητα, έκανε την κόρη σας, μόλις η ηλικία της το επέτρεψε, ν' αξιώση την ανεξαρτησία της.

Πρέπει να δηλογοήσωμε ότι τα δικαιώματα των γονέων δεν είναι πια δτι ήταν άλλοτε. Νέα ήθη ε-

δασαν στα παιδιά ελευθερία διαρκώς μεγαλύτερη, και όπως συμβαίνει πάντοτε ο νόμος έπεκρύπτει τα ήθη. 'Η αλήθεια είναι ότι αυτό δεν μου φαίνεται κακό: στη δύσκολη σημερινή ζωή πρέπει κάθε άνθρωπο πλάσμα να αποκτή το ταχύτερο πρωτοβουλία. Είνε βέβαια, κυρία μου, ότι η εξέλιξη αυτή θα λυπηρή πολύ εκείνες που, όπως εί- σεις, γνωρίζουν μόνον την μητρική στοργή. Είνε μεγάλος πόνος να βλέπεις ν' απομακρύνεται ένα πλάσμα στο οποίο έδωσες το πν, που το δημιουρήσαστε από τα σπλάχνα σας, και που η εύτυχία του έγινε με τις θυσίες σας. 'Η β- ρείξ δίως νά ζήσωμε ελεύθερα και μόνοι μας, είναι άλλο ένστικτο που δεν πρέπει να το άγνοούμε. Τα ζώα μας δίνουν σχετικώς ένα θαυμάσιο μάθημα σοφίας. 'Η μητέρα μεγαλώνει και προστατεύει τα μικρά της με τόσο συγκινητική φροντίδα, ώστε καμμία φορά σκότανε- ται για νά το υπερασπίσει. Δέχεται όμως νά τ' αφήση να φύγουν μόλις

αποκτήσουν αρκετές δυνάμεις για νά ζήσουν μόνοι τους. Και τί να πούμε πια για μικρά έντομα που φαίνονται με πάθος το λίκνο των παιδιών τους, τα οποία ούτε καν θα ίδου γεννημένα;

Ο άνθρωπος όμως δεν κυβερνάται από τόσο σκληρούς νόμους. 'Αν δεν μπορούμε να κρατήσωμε κοντά μας τα παιδιά μας, μπορούμε τού- λάχιστον να διατηρήσωμε την αγά- πη τους. Γι' αυτό άρκεί νά τ' αφή- σωμε να κάνουν δτι νομίζουν ά- ναγκαίο για την εύτυχία τους και ναχώμε μαζί τους δεσμούς στοργής μόνο.

Οι σημερινοί γονείς δεν έχουν πια δικαιώματα, έχουν κυρίως ύ- ποχρεώσεις, η πρώτη των οποίων είναι να καταλάβουν την ψυχή των παιδιών τους και μάλιστα να προ- σαρμωθούν σ' αυτήν. 'Οτι μπο- ρούμε να δώση στα παιδιά μας, η περμα της, η περιφνη αυτή περμα που δεν μας έμποδίζει να κανώμε και άνοσιες, το έδωσμε σ' αυτά όταν ήσαν μικρά. Τώρα που έμεγά- λωσαν θέλουν να δοκιμάσουν κι' αυτά την δική τους περμα. 'Ας τ' αφήσωμε ελεύθερα να την δοκιμά- σουν, έστω και αν προβλέπωμε το χειρότερο κι' άς μη τ' συμβου- λώσωμε άν δεν μής το ζητούν τά ίδια.

Τι πρέπει να κάνετε, κυρία μου; Να γράψετε στην κόρη σας, νά της πείτε ότι θά έδωθε εύτυχισμένη άν την έαναβλέπατε, ότι μονάχα η καρδιά σας την καλεί κι' ότι δεν θά γίνη πια κανένας λόγος για τί διαφορά σας. Νά μη δοκιμάσετε καν μάλιστα να την έαναφέρτε στο σπίτι, γιατί το ανεχόρητο πνεύμα της, δεν θά μπορούσε νά υποταχθί. 'Εχει χωρίς άμφισβησία μια προσωπική ζωή που δεν θά μπορούσε πια να προσαρμωθί προς την δική σας. 'Η δρείς της ελευθερίας άς την έπηρε από το σπίτι, όπως θά έκανε κάποια μέρα ο γάμος. 'Η στοργή σας άς είνε αρκετά μεγάλη ώστε να ξεχωρίσει, δτι σας χωρίζει, δτι σας χωρίζει.

ΣΑΙΝ - ΠΡΕ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

'Η γονιμότης των ζώων

Ο Ελέας, η καμήλα και το άλο- γο σπανίως γεννούν περισσότερα του ενός τέκνου συγχρόνως. 'Η λέ- αινα γεννά 2 ή και 3, και κάποτε 5 ή και περισσότερα.

'Η γονιμότης του κουνελιού είνε καταπληκτική. Αρχίζει να γεννά σ' ηλικία έξη μηνών και φθάνει τους 7 τοκετούς ετησίως. Σε κάθε δέ τοκετό έφεί στο φώς 4 μέχρι 12 κουνελάκια. 'Υπολογίζεται δηλαδή ότι άν ένα ζεύγος κουνελιών, άρε- θη νά πολλαπλασιάζεται υπό εύ- νοϊκάς συνθήκας, μπορεί εντός 4 ετών να αποκτήση 1.500.000 απογόνους.

Περ τ'ά τέλη του περασμένου αιώνα μεταφέρθέντα στην Αυστρα- λία κουνελία έπολλαπλασιάσθησαν τόσο πολύ, και έπέφεραν τέτοιες καταστροφές στους άγρους ώστε ά- ναγκάσθησαν οι άρχες να ψηφί- σουν ειδικόν νόμον για την εξόν- τωσή τους.

Κατά την περίοδο αυτή της 'κου- νελιοπλημύρας' περισσότεροι από δύο χιλιάδες άνθρωποι, είχαν στην Αυστραλία, άποκελιστικό έπαγγελ- μα την καταστροφή των κουνελιών.

Τέλος το 1870, η αυστραλιανή κυ- βέρνησις έμήψισε πτώσιων 2.500.000 φρ. προς καταστροφή των κουνε- λιών και προσέφερε επί πλέον και μέγα χρηματικό βραβείο σ' εκείνον που θά εύρισκε το μέσον της πλή- ρους εξόντωσης αυτών.

Τα κουνελία λόγω του ότι κατα- σκευάζουν τις φωλιές τους μέσα στη γή, μπορούν να ξεβελιωθούν δολοκλήρ φορούσι σκόβατος και άνοιγοντας ύπογειους στοάς.

τυχισμένη η δχι! 'Ω, Πάλο συ- χάρως έμε, συγχάρως με!...

Σκέφτηκα λίγα λεπτά. 'Υστερα μ' ένα τόνο σταθερό, σοβαρό, γε- μάτο τρυφερότητα, έξακολουθούσα:

— Τώρα όμως, πρέπει να μου ά- παντήσης με ειλικρίνεια. Μπορείς νά έαναπορήσης αυτό που έκανες; Μπορείς νά έαναβάλής στη θέσι- τους τα χρήματα αυτά που έκα- ψες; 'Αν είναι άκόμη καιρός βέλω νά τ' έαναβάλής, στη θέση τους. Βέλω νά έαναρχώσωμε την κουχή και μέτρια ζωή μας, χωρίς πολ- λές άνείσεις, μα και χωρίς κινδύ- νους. Σου όρκίζομαι πως δεν θά φοβούμαι πια τίς στερήσεις!

— 'Ω! έλεπε ο Πάλο, χωρίς να σηκώση το βλέμμα του, έτσι νομί- ζεις αυτή τη στιγμή. Πολύ γρήγο- ρα όμως θά έεναπίσση η άντα, ο έκνευρισμός, η λύπη.

— 'Οχι, Πάλο. Τώρα που απέδει- ξες πως με άγναπας πραγματικά, άφου και κλέφτης άκόμα έγινες για μένα, τώρα θά δά μου φαίνονται όρατα όλητα σου. Μά σε παρακα- λώ, μ' έξορκίζω, πηγαίνε αυτά τα χρήματα στη θέσι τους. άδριο το πρωί κι' άλως... 'Υποσχέσου μου πως θά το κάνης αυτό, όποσδήποτε.

Ο Πάλο, έμεινε σκεπτικός πολ- λή ώρα. 'Υστερα διάστεισε, μα στο τέλος με βαρεία καρδιά, υπέκυψε στις έπιμονες παρακλήσεις της γυ- ναίκας του, που με τόση θερμότη έξέφραζε την αγάπη της.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο Μάρ- κος 'Αλλόρι, σταμάτησε την Κλαουν- κία στο δρόμο, κι' άναμέσος τίς τινάσεις του. Μεγάλη ήταν η έκπληξις του, όταν η Κλαουντία, χλωμή από το θυμό της, τού άπάν- τησε άποτόμα:

— Έξω με ποιά σκοπό μου κά- νετε τίς προτάσεις αυτές. Σας προ- χέω δέως διαταγή νά ριχθί νειόστραχτο πλοίο στη θάλασσα. 'Αλλ' όταν η 'Αλκυονή τ'ά είδε, έτοιμο για το μεγάλο ταξίδι, άν νά προσεδανότανε την υπεφόρα, ένοιωσε φόβη κι' άνευθύνη δά- κρυα. 'Ανακλήσας τόν άνδρα της και με λυπημένη, τρεμάνη φωνή 'χαίρετε! του έλεπε και σφιχτά της ληπόθυμ.

Την έαναφέρανε στις αλκήσεις της και την ήσυχασαν. Ο Κλή- κος μπήκε στο πλοίο και έξινιπες. 'Η 'Αλκυονή κύτταξε με άκρυόβρεκτα μάτια τόν άνδρα της, που δώδωμε- νος στην πρηνήν την άποκαίρε- τωση κουναίνοντας τα χέρια του. Πε- τάμι κλυδώναν τα δάκρυα από τα μάτια της. Κι' όταν το πλοίο άπο- μακρύνθηκε, κι' όταν το έχασε πλέον από τα μάτια της, κλειστάς στόν κοιτώνε της, ρίχτηκε στην κλίνη της και έξωσας σε δυνάτα, άσπαρακτικά άναφυλλήτα.

Οι ταξιδιώδες είχαμε βγί πλέον άπ' το λιμάνι και πλέανε με δυνά- τος οι γυναικείς! 'Αναγκάσθη να έα- νασπονήθω τόν κλέφτη για νά έα- νασπονήθω την λατρεία της γυναι- κας μου και νά έυνθώσω μέσα της τόν έρωτα. Τώρα είμαι έβραιος πώς δεν θά περνών πια της Κλα- κηρίτια άπ' το μυαλό της άνα- σπονής και δτι θά μ' άγαπά πε- ρισσότερο από πρην, φροντίζοντας συγχρόνως νά ξεφορτώθι μία για- συγχρόνως νά ξεφορτώθι μία για- πάντα τόν ένοχλήτριο Μάρκο 'Αλ- λόρι!

ΚΟΡΑΝΤΟ ΡΟΞΣΙ

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τ ΑΛΚΥΟΝΗ

Ο χαμό του άδελφού του, έχει τρεμάει την καρδιά του Κλή- κος, τού βασιληά της Τραχίνιας, και για νά συμβουλευθί τους έδρους χρημούς, έτοιμάσθησαν να πησ από τέρων του Κλαρίου θεού, έπειδή βέβαιη κηκοποιεί είχαμε καταστήσει επλινδύνον το ταξίδι προς τους Δελφούς. 'Αλλ' όταν άνεκείνωσαν αυτήν του την σκέψιν στην πιστήν του γυναικα, την πανέμορφη 'Αλκυονήν, έκείνην την έπιασε τρόμος. Ρίγες την συνετάραξαν έως τ' άκ- καλα και κινιράδα θανάτου άπλώ- θηκε στο γλυκύ πρόσωπόν της. Τα μάγουλά της υπεράνθησαν από θερμά δάκρυα. Τρείς φορές έδωκίμασε νά μιλήσθ, άλλα και τίς τρείς κατα- πλημύρισε από δάκρυα, το πρό- σωπόν της και τρείς φορές οι λυ- γμοί πνίξαντε την φωνήν της. Μό- ρερα τέλος νά μιλήσθ και νά δια- τώσθ τα φίλισταργά της παρά- πονα.

Ποιά λάθος μου, τού είπε, σου έλάλες τόν νεό, άγαπημένε μου; Πού είναι η λατρεία σου που εί- χες ός σήμερα; Μπορείς νά έγκα- ταλείψης την 'Αλκυονήν σου και νά φύγης χωρίς στενωχώρια. Τώρα σ' άρσση το μεγάλο ταξίδι και προ- τιμής νά είσαι μακριά μου. Τά νερά τού πόντου κι' η λυπηρή έ- κνωση τών συντριμμένων ναυαγίων που είδα στην ακτή τελευταία, με τρεμάσθουν. Πόσες φορές αντίκρι- να τόφους που το χάμα τους δεν σκέπαζε άναπημένους νεκρούς, γιατί τούς είχα δειχτεί η θάλασσα στην όρη της άγκυλή! Μην άφήνης νά σε κυριεύη η φευτική πεσοθήσις έπειδή έχεις πενθερό τόν Άτλαντα, τόν δένον που κρατεί κλεισμένους σε φωλιά της δυνάτους άνέμους και κατευνάζει, όταν βέλη, τα κύ- ματα. 'Όταν οι άνεμοι φερούσιν- σουν κοί κυριεύουσιν το πέλαγος, τίποτε δεν τούς συγκρατεί. Κι' όλη η γή, κι' όλη η θάλασσα βροχών- ται κάτω από τη δύναμή τους. Ψη- λά, από τα ύψη των νεφών, άς κάτω σ' η γή και στόν άρισμένον πόντο, αυτοί βασιλεύουν άγριοι, τρεμεροί, κατατρεπτικοί, φέρνον- τας παντού τόν όλεθρο. Ναι, καλέ μου, όσο περιόσασθ είδα - κι' είδα πολλά, όταν ήμουνα μικρού- λα, στο πατρικό σπίτι μου - τόσο πιο πολύ φοβούμαι...

Τόν είδε δάσσο νά μην κάμπε- ται στις οικείας της και έσυνέχισε: — 'Αν όμως άπ' τίς παρακλήσεις δεν μπορείς ν' αλλάξη η γνώμη σου, άγαπημένε μου σύγγε, κι' είσαι άποφασισμένος νά φύγης, πά- ρε κι' έμένα μαζί σου. Μαζί θά κινδυνώσωμε τότε και δεν θά φο- βηθώ. Θα ύποφέρωμε μαζί ό,τι συμ- βή και θ' άντικρύσωμε μαζί το πε- ραιώμενο.

Απ' αυτά της τ'α τρυφερά, πα- ρακαλεστικά λόγια και τα θερμά δάκρυα της συγκινήθηκε ο άνδρας της, γιατί και στην δική του καρ- διά δεν βγαίνε άσθενέστερη φλόγα άγνης. 'Αλλ' εύτε τόν όρομό της θάλασσας ν' άφήση βέλησεν, εύτε την 'Αλκυονήν νά κινή ύντροφο τού κινδύνου. Προσάβησε με λό- για γλυκά νά την παρηγορήσθ κι' έπειδή έκείνη δεν ύποχωρούσε κι' έξακολουθούσε τίς παρακλήσεις της, της είπε:

Σου όρκίζομαι, άγαπημένη μου, στο όνομα του μεγάλου προ- γόνου μου, ότι άν μου το έπιτρέ- ψουν οι Μοίρες, έθχω γυρίσει πρην η σελήνη κινή δυο φορές τόν κύ- κλο της.

Κι' άφου με την ύπόσχεσι αυτή του γρήγορου γυρισμού την ήσύ- χασεν, έδωσε διαταγή νά ριχθί νειόστραχτο πλοίο στη θάλασσα. 'Αλλ' όταν η 'Αλκυονή τ'ά είδε, έτοιμο για το μεγάλο ταξίδι, άν νά προσεδανότανε την υπεφόρα, ένοιωσε φόβη κι' άνευθύνη δά- κρυα. 'Ανακλήσας τόν άνδρα της και με λυπημένη, τρεμάνη φωνή 'χαίρετε! του έλεπε και σφιχτά της ληπόθυμ.

Την έαναφέρανε στις αλκήσεις της και την ήσυχασαν. Ο Κλή- κος μπήκε στο πλοίο και έξινιπες. 'Η 'Αλκυονή κύτταξε με άκρυόβρεκτα μάτια τόν άνδρα της, που δώδωμε- νος στην πρηνήν την άποκαίρε- τωση κουναίνοντας τα χέρια του. Πε- τάμι κλυδώναν τα δάκρυα από τα μάτια της. Κι' όταν το πλοίο άπο- μακρύνθηκε, κι' όταν το έχασε πλέον από τα μάτια της, κλειστάς στόν κοιτώνε της, ρίχτηκε στην κλίνη της και έξωσας σε δυνάτα, άσπαρακτικά άναφυλλήτα.

Οι ταξιδιώδες είχαμε βγί πλέον άπ' το λιμάνι και πλέανε με δυνά- τος οι γυναικείς! 'Αναγκάσθη να έα- νασπονήθω τόν κλέφτη για νά έα- νασπονήθω την λατρεία της γυναι- κας μου και νά έυνθώσω μέσα της τόν έρωτα. Τώρα είμαι έβραιος πώς δεν θά περνών πια της Κλα- κηρίτια άπ' το μυαλό της άνα- σπονής και δτι θά μ' άγαπά πε- ρισσότερο από πρην, φροντίζοντας συγχρόνως νά ξεφορτώθι μία για- συγχρόνως νά ξεφορτώθι μία για- πάντα τόν ένοχλήτριο Μάρκο 'Αλ- λόρι!

άνεγγώρισε την 'Ιριν, την έρώτησε γιατί ήλθε κι' έκείνη άπάντησε: — 'Υπνε, άνάπαυσι των άντων, 'Υπνε που είσαι ο πιο πλάσ άπ' όλους τους θεούς, σ' η ήσυχία της ψυχής, που δεν έχεις φροντίδες κι' άνακουφίσεις τα κουρασμένα κε- ρμιά! Διάταξε τά όνειρα που μι- μούνται την μορφήν του Κλήκους, νά πάνε στην Τραχίνα τού 'Ηρα- κλέους, νά παρουσιάσθουνε στην 'Αλκυονήν. και ν' άναπαρστή- σουνε το ναυαγίόν του. Τό προστά- ζει η 'Ηρα.

Κι' έτρεψεν η παρθένος νά φύγθ γιατί δεν ήμπορούσε νά ύποφέρει περισσότερο την έπίδρασι τού 'Υ- πνου.

Ο 'Υπνος από τα πολλά του παιδια εύντησε τόν Μορφέα που μιμείται τέλειαν την μορφήν, την φωνήν και το βάδισμα τού άνδρα- του που βέλει νά παραστήσθ άν- θρώπου μόνον. Γιατί τά θηρία, τά ποτάμια, τά δένδρα, τά μμείται ο 'Υπνος.

Ο 'Υπνος έδωσε στόν Μορφέα τίς οδηγίες του κι' έκείνος, πε- τώντας στο σκάδι χωρίς τά φτε- ρά του νά κινούνται δόρυβον, έπήγε στην Αλιονία. Έπήρε την μορφήν τού Κλήκους και όχρος, όμοιος άνν πεθαίνοντος, χωρίς κανένα ρού- χο, σκάθηκε μπροστά στο κρεβάτι της δυστυχισμένης γυναικός του. Τά γένια του ήσαν διάβροχα, από τα έμνηστα μαλλιά του έτρεχαν έ- άθρονο νερό. Της διηγήθηκε τόν ναυαγισμόν κι' η 'Αλκυονή, ά λως κοιμημένη τα χέρια και κλειών- τας βέλους ν' άνακλήσθ τόν άν- δρα της. Μά τα χέρια της δεν συ- νάντησαν παρά τόν άέρα, τό κε- νόν, τό τίποτε.

Μαίνε! τού φώναξε. Γιατί ψεύ- γεις; Μαίνε!...

Τρομαγμένη άπ' την ίδια την φωνήν της και την μορφήν τού άνδρος της, έδωκε τόν ύπνον κι' έκτύπησε γρήγορως νά ιδή έκείνον που έβλεπε πρην. Ο δούλο έζυνή- σανε και φέρεται φως. Μά δέν βρή- καν τόν κύριο τους, άσο κι' άν έρευνήσαν. 'Η δυστυχισμένη σύζυ- γος κύντησε την αλήθεια. 'Αρχίσε νά κτυπάει με τά χέρια τα πέ- ρσων. Έσχίσε τόν φόρεμα που σκέπα- σε τ' στήθος της, έκρυψε τά μαλλιά της, κι' όταν την έρώτησεν η τρε- φός της δέν τίς έκρυψε την αίτίαν τού πένθους της, και την άποφαι- σιότανε νά ακολουθήσθ στόν θά- νατον τόν λατρεύτο σύζυγόν της.

Ήτανε πρην. Βγίκε άπ' το σπίτι της κι' έβάδιζε περιολπή προς την ακτήν, προς τό μέρος ό- που είδε τόν Κλήκα τότε που έ- φευγε. Με λυπημένη φωνή άρχισε νά ψιθυρίσθ: «Έδώ έλασε τα πρην- μνήσια, σ' αυτήν την παραλία κι' έφίλησε φεύγοντας...» Κι' άνθ ή- μισαν όλες αυτές τίς λεπτομέρειες, κύτταξε προς τό βέδ-ς της θάλα- σσας και σ' άκμήτη άπόστασι διεύρι- νε κάτι ποδυοίρας μ' άνθρώπινον σάμα. Στην άρχή δεν έξεχώρισε τί άκριβώς ήταν. 'Αλλ' όταν τόν κύμα το πλάσισε λίγο, διεκρίναν ότι ήτανε όμοια άγνωστού ναυαγού το όποιον διαρκώς άσπρωχνε προς την παραλία τόν κύμα. Κι' όταν έβδασε κοντά στην ακτήν και μπό- ρεσε νά το γνωρίσθ:

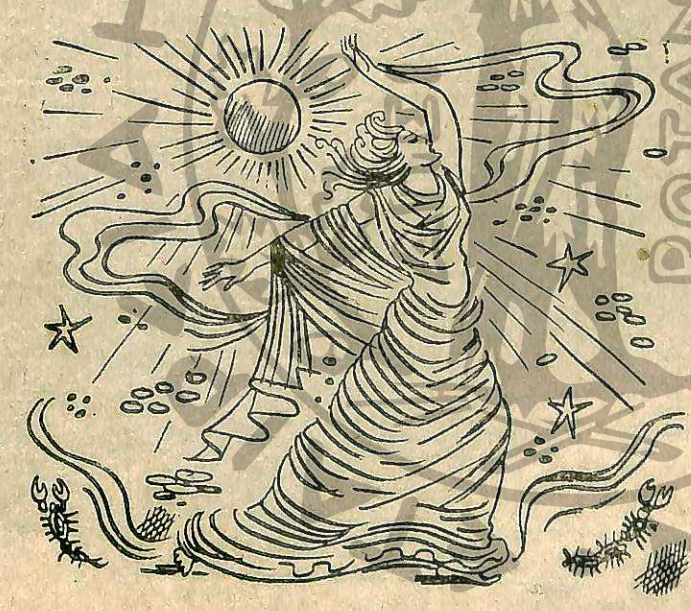
— Έκείνος είναι! έκραύγασε με πνιγμένη φωνήν, σκλόνοντας ταυ- τοχρόνως το πρόσωπόν της και τά φορεμάτα τη.

Ύψηρε στόν αιγιανά τεχνικός όρμος για νά σπάσθ τις πρώτες όρ- μες των κυμάτων και νά διαλύθ τούς όγκους των. Επήδησεν εις την θάλασσαν και ρίχτηκεν επάνω στο άναπημένο κορμί, άψηφόντας το κύμα και την όρμην του.

Πήγαμε κοντά του άν νά πε- τούσε, κι' άπνε κινηθύνον στε- ναυγιάν κι' όσο την έβλεπαν άπ' την ακτήν, νομίσαν πως έμοιαζε άνν λευκό πουλί που είχεν άγ- χαλιάσει με τά φτερά του τόν Κή- κος, και τούδινε φιλικά με το σκλη- ρό σώμας του.

Ο λαός άμφεβαλλεν άν ο Κλή- κος ένοιωσε τα φίληματα και γι' αυτό σήκωσε το κεφάλι η άν τού άπίκασε το κύμα. Πίστεψεν ό- μως πως ό βασιλεύς στανεινθήσαν και τούς μεταμορφώσανε σε πουλιά. Κι' ότι ο μοιραίος τών έρωτας δεν έβρισαν. 'Η 'Αλκυονή γεννά τόν ναυαγισμόν τά άντα της σε φωλιά που και τά νερά της όποιες γίνονται τότε καλήνια, για νά μην διακό- πτεν την συνέχισήν της μεγάλης αγάπης των, που δεν την έσταμά- τησεν ούτε κι' ο θάνατος...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

«Έκλεψα ΓΙΑ ΣΕΝΑ!»

ΛΙΣΤΗΜΑΤΙΚΟ ΑΠΡΟΣΩΠΟ

Επί τέλους η Κλαουντίνα έβδασε στο πέμπτο πάτωμα της εργατι- κής πολυκατοικίας, άνοιξε την πόρ- τα κι' έπεσε κουρασμένη πάνω στο ντεβάνι.

Όταν γυρνούσε στο σπίτι, κι' αντίκριζε τα τρία φτωχικά έπιπλα- μένα δωματία, όπου ζούσε τέσσερα χρόνια τώρα, από την ήμερα δηλα- δή που παντρεύθηκε έναν άσημα και χωρίς κανένα μέλλον τραπεζι- τικόνο υπάλληλο, είσθανόταν άλο και περισσότερο νά της σφιγγεται η καρδιά.

Η χωρίς άνεια ζωή της, άρχισε σιγά-σιγά νά της προεβή φρικη. Συχνά σκεπτόταν, πως τά καλύ- τερά της χρόνια, θά τά περνούσε σε μία άσκοπη και άσημη ζωή, κι' η καρδιά της πλημμύριζε από ένα αίσθημα άπελπίσας και τρόμου.

Κι' όμως, άν ήθελε, μπορούσε κι' έκείνη, σάν τόσες άλλες κοπέ- λες λιγότερο όμορφες άπ' αυτήν, νά γνωρίσθ τη χαρά της ζωής, που μόνο ο πλούτος μπορούσε νά της χάρισθ. Μήπως ο Μάρκο 'Αλ- λόρι, ο πάμπλουτος κοσμηματοπώ- λης δεν της έρόπητε νά την προσ- αχθί όν υπάλληλο; μ' ένα μισθό ήγεμονικό; Γιατί νά έξασκολληθί ν' άποκομίσθ την πρότασι του κο- σμηματοπώλη; 'Αρκεί ν' άπόσθ το χέρι της γι' ν' άποκτήσθ αυτό που τόσο χρόνια τώρα έπιθυμούσε με πάθος.

Τά ταπεινά καθήκοντα τού νοι- κοκυρίου την άπέσπασαν από τίς σκέψεις της: έπρεπε νά έτοιμάσει τό φαγητό. 'Ηταν έπτά ή άγία και σέ λίγο θά γύριζε από τη δουλειά ο Πάλο, ο άνδρας της.

Μία γκριμάτσα συγκρατημένου θυμού φάνηκε στο χαριτωμένο της προσώπι. Είπν' αλήθεια, πως τόν άγαπούσε άκόμα τόν καμμένο τόν άνδρα της. 'Οσάοσο όμως, έ παρού- σα του, της έδινε ένα νεύμα. Σκέ- φθηκε με φόβο σκεδόν, πως σέ λίγο θά τόν αντίκριζε χλωμό, λοχνό.

μ' ένα άσήμαντο παρουσιαστικό, ταπεινά κάτω από το τριμμένο του κοστούμι.

Ο Πάλο, της φερόταν πάντοτε με λεπτότητα και τρυφερότητα. 'Ε- κείνη όμως, δεν μπορούσε νά συγ- κρατηθί και νά μη τού θυμίζη κά- θε τόσο, μ' ένα προσβλητικό σκε- δόν τόνο, την γεμάτη μικροστερή- σεις ζωή τους.

Σήμερα το άπόγευμα άκόμα, σε μία μικρή σκηνή που τού δημιούρ- ησε, στο μήλην τόσο άπότομα, που σέ μία στιγμή, όταν έκείνος της έκανε όπανιγμόος για τόν Μάρκο 'Αλλόρι, τού όποιου οι ύ- ποφύες ένεργείες δεν τού είχαν ά- φύγει, η Κλαουντίνα άναρωτήθη- κε μήπως η άρα τού όριστικού πια χωρισμού των είχε φθάσει.

Η Κλαουντίνα είχε στρώσει το τραπέζι όταν ο Πάλο μπήκε μέσα στο φτωχικό τους διαμέρισμα. 'Α- φού κρέμασε το καπέλλο του, πέτα- ξε πάνω στο ντεβάνι ένα δέμα τυ- λιγμένο σ' έφημερίδα, και κάθισε, χωρίς νά βγάλη μιλά, με το βλέ- μα που προσηλωμένο μπροστά του.

Τι έχεις, Πάλο; άπόρησε η Κλαουντίνα, βλέποντας το παράξε- νο ύφος τού άνδρος της.

— Γίποτα, άπάντησε έκείνος τα πλησίασε την καρέκλα του στο τρα- πέζι.

— Έφαγε μερικές κουταλιές σουπα, κατέβωσε μονορροήν ένα γεμάτο ποτήρι κρασί—πράγμα που δεν εί- χε κάνει ποτέ ως τώρα—και έανα- πήρε το άφορημένο του ύφους με τά χαρακτηριστικά του προσώπου του αλλοτινέμου.

— Πάλο, θά μου πής, έπί τέλους τί σου συνέβη; έαναρωτήσε η Κλαουντίνα.

— Έκείνος γύρισε, και την είδε κα- τάματα, και με μία όπόκωφη φωνή της είπε:

— 'Εκλεψα!

— Τι έκανες;

— Σου είπα ότι έκλεψα...

— 'Εκλε- ψα για σένα, 'Ακουσε αυτό που θά σου πώ χωρίς νά με διακόψης. 'Ε- κλεψα για σένα, γιατί κατάλαβα πως έχεις βαρεθί αυτή τη φτωχική ζωή, που τέσσερα χρόνια τώρα, εί- μαστε άναγκασμένοι νά περνώμε. Κάθε μέρα μου έδινες νά καταλά- βω, πως είμαι ένας άνικανος άν- θρώπος. 'Ε, λοιπόν, τώρα, τοόλα,

χιστον είμαι ένας κλέφτης! Κοντά τόν τίποτα κι' αυτό είναι κατί! Έσύ είσαι η μοναδική μου άγάπη, δέν άπό το παρά σένα τόν κόσμο, και βρισκόμουν στην άπελπιστική θέσι νά σέ βλέπω δυστυχισμένη, πάντοτε έκνευρισμένη, έπιθυμώνας όλα εκείνα τά πράγματα, που γώω δεν ήμουνα σέ θέσι νά σου προσέ- ρω χρήματα δεν είχα. 'Απλώσα το χέρι μου και τά πήρα. 'Αντικα- τέστησα για μερικές ώρες κάποιον συνάδελο μου. 'Η εδκαίρια που μου παρουσιάσθηκε ήταν μοναδική. Με δυο λόγια, έκλεψα μισό έκα- τομύριο λίρες.

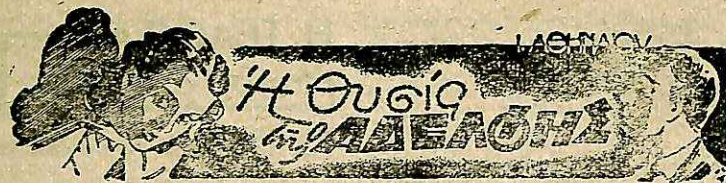
Και μ' ένα νεύμα, έδειξε το δέμα που είχε πετάξει πάνω στο ντεβάνι. 'Πρην περνούσαν τρείς ή τέσσερες έβδομάδες, έσυνέχισε, είναι άδύνα- τόν το τομείο. 'Υστερα από τέσσερις εβδομάδες όμως, θά βρισκομαι μα- βρισκόμασε μακριά. Γιατί όπως θά κατάλαβες, δεν μπορώ νά ζήσω μακριά σου.

—Θά φύγωμε λοιπόν... Φυσικά πρέπει νά πάρωμε όλα τά προφυ- λάβοντα μέτρα για νά μη μάς αλ- λώσουν. Σκέψου πως τά χρήματα για άρκουνέθ θά μάς έπιτρέψουν νά άνεισι. Μη με κυττάζης έτσι, άγά- πη μου... Βλέποντας πως δέ μ' ά- γαπούσες πια, κι' από τό φόβο μή- πως σε γάσω, έκανα αυτή την κλο- πή. Τώρα πια δέν θά μπόρής νά με κατηγορήσις πως είμαι ένας άνί- κανος άνθρωπος.

Μία βαθεία σιωπή διαδέχθηκε τά λόγια τού Πάλο, ο όπολος είχε σκεπασί με τά χέρια το πρόσωπό του, προσπαθώντας νά συγκρατήσθ τούς λυγμούς που τόν έπνιγαν.

Η Κλαουντίνα κατάχλημ κύτ- ταζε τόν άνδρα της με δισταλμένα από την κατάπληξη μάτια. 'Υστε- ρα, σηκώθηκε, πλησίασε τόν Πά- λο κι' άκούμπησε το χέρι της άπ' αν στόν ώμο του.

—Όσο έκλεψες για μένα, Πά- λο; ρώτησε με μία φωνή που έτε- ρε από τη συγκίνησι. Τύσο πολύ, λοιπόν, άγαπάς; Τόσο μεγάλη έγν' η αγάπη σου για μένα; Κι' έ- γώ που σε νόμιζα για έναν άσπί- μαντον άνθρωπο, για έναν έγωί- στη που άδιαφορούσε άν ήμουνα εφ-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

13 — Μά δεν ξέρω στά ζητήματα της τιμής αν παίζω. Δεν γίνεται αυτό που λές, είπε η Μάρθα στη Ρένα.

— Θά φροντίσω να μη με συναντήσω ποτέ στο βήμα του. Θά περάσουν ίσως χρόνια ώσπου να με συναντήσω.

— Η κοινωνία μας δεν είχε μεγάλη. Θά το μάθω. Δεν γίνεται. Θά το μάθω αμέσως. Μόλις πή παία παντρεύτηκε, θά του μιλήσουν και γιά σένα, Ρένα.

— Εγώ σου λέω να είσαι τολμηρή. Ν' αγωνιστής. Δεν είναι και μικρό το έπαθλο. Είναι η ετυχία σου δα.

— Σώπασαν οι δυο αδελφές. Η Ρένα, κούταζε τη μεγάλη, προσπαθώντας να την ησυχάσει με τη ματιά, να την πείσει πως το πράγμα ήταν απλό. Μέσα της, πίστευε πως ο Ντίνοσ θα παράβλεπε όλα γιά χάρη της Μάρθας.

— Έχει έξ άλλου ένα Ιδανικό γιά σένα είπε. Αυτό το Ιδανικό δα βλέπεις σ' όλη του τη ζωή, όπως και νάρθουν τα πράματα.

— Αυτό το Ιδανικό με φοβίζει, Ρένα. Με θεωρεί ένα κορίτσι έξαιρητικό. Η αποκάλυψις δα είναι τρα.

του. Αισθανόταν πλέον μία νοσταλγία πιά προς τα περασμένα, έπιμνη, ανυπόφορη.

Σάν σ' όνειρο περνούσε στη φαντασία του, την αλλοκότα έρεθισμένη, το παρελθόν, όλο το ρωμάντο της ζωής τους, το σύντομο αυτό ρωμάντο που τελειώνει προ όλγυου.

— Ητανε μεσάνυχτα. Ο ρυθμός των τροχών, το στρίγγλο σφύριγμα της ατμομηχανής δεν τών άφηναν να κοιμηθί. Ο νους του έτρεχε σαν καί να τον τραβούσε άκατανίκητα, όλο και πιο έπιμνη στην Παυλίνα, που είχε άφηση γιά πάντα πίσω του τόσο λυπημένη.

Κάτι σαν τύφος του λόγγιζε την καρδιά. Βαρεία η μελαγχολία έπείξε το πνεύμα του. Πόσο θάβηλε, Θέε μου, να ξαναεπιτήρησι, ν' άκούση τη λυπημένη φωνή της γ'... Κούστ να βιαστή τόσο!

Γιατί να φανή μαζί της τόσο άτεκνος;

— Έχει κλείσει τα μάτια του και την συλλογιόταν διαρκώς. Πλησίαζε άλλωστε η ώρα που η Παυλίνα του είχε ζητήσει να την φέρη σή σκέπη του έπιμνη, έντανα και να την θυμηθί με έλκρινες πάθος.

Τά χείλη του σάλευσαν την ίδια στιγμή χωρίς καλά-καλά να το θέλη. Ψύθουσε τ' όνομά της και του φάνηκε σαν ν' άκουσε το δικό του από πολύ μακριά, με φωνή σβυσμένη, πέραν του κόσμου τούτου.

Ξαφνιασμένος άνοιξε τα μάτια του και κούταξε μπρός του.

— Θέε μου!... Η καρδιά του σφίχτηκε, ή πνοή του κόπηκε.

— Η Παυλίνα καθόταν άντικρυ του και τον κούταζε, τον κούταζε βαθεία στά μάτια, με άπειρη αγάπη, με βαθεία στοργή.

— Ο Μάριο έννοιωσε την καρδιά του να σπαστεί.

— Παυλίνα!... τραύλισε. Παυλίνα!... Εγώ... εσύ!...

— Έκείνη δεν τού άποκρίθηκε. Μόνον τά μεγάλα έκφραστικά της μάτια μιλούσαν γιά τον πόνο της και τον μεγάλο.

— Παυλίνα... μίλησέ μου, σέ ίκετεύω... Πώς βρέθηκες εδώ;... Έλεος, αγάπη μου!... Συγχώρησε.

— Η φωνή του έτρεμε. Έτοιμαζόταν να της άνοιξη την άγκαλιά του, όταν ξαφνικά έκελιν χόρηκε, ο Μάριο άφησε την πρωινή διέλιξη, μου και λιποθύμησε.

Το πρωί της άλλης ήμέρας ο Μάριο έβγαζε τη θάβηρή αλήθεια. Η περασμένη νύχτα, ακρίβως τά μεχέμια, την ώρα που την είχε δει μπροστά του μέσα στο τραίνο.

ΚΑΡΛΟ ΜΕΡΑΙΝΙ

Σας παρακαλώ κι' εσάς να με πι-στέψετε και να μην έπιμεινετε!

— Δεν θά έπιμεινω, λέει; Έκανε η μένα, μ' ένα χαμόγελο που φώτισε τη φυσιογνωμία της. Μά γι' αυτό ήλθα, γιά να έπιμεινω. Θά πείσω και στά πόδια σου, αν είνε άνάγκη. Πρόκειται γιά την ετυχία του παιδιού μου, τό καταλαβαίνεις;

— Καί τη δική μου την ετυχία την θυσιάζω. Μά δεν γίνεται άλλοιώς.

— Έλα, τώρα, Μάρθα. Ήλθα εγώ, γι' ατή γυναίκα με γυναίκα, μπορούμε καλλίτερα να μιλήσουμε. Πές μου τί τρέχει;

— Αδύνατον. Δεν μπορώ να σάς πώ.

— Εγώ έκανα διάφορες εικασίες. Ξέρεις πρώτα - πρώτα τί σκέφθηκε; Μήπως έχει κανένα χρέος; Η ζωή είνε δύσκολη. Άν είνε αυτό... πές μας τό με άρρως, να τό κανονίσουμε να μη σου βαραίνει την καρδιά.

— Δεν έχω κανένα χρέος, είπε η Μάρθα θλιμμένη.

— Καλά! Δεν έχεις χρέος! Μά, μήπως έχεις καμιά υποχρέωσι άπέναντι σέ άλλον άντρα; Μήπως έχεις όδους ύπόχρεοι;

— Δεν έχω όδους καμιά υπό-σχεσι.

— Τότε θά είνε αυτό που φοβάται ο Ντίνοσ, Πώς θέλεις πώ λαμπρό γάμο. Πλούτη ίσως.

— Αυτό, όχι! Φώναζε η κοπέλλα. Πώς μπορεί να φαντασθίτε ότι μπορώ ένώ να φιλοδοξώ να πάρω καλλίτερον άντρα από το Ντίνο; Ο Ντίνοσ είνε γιά μένα τό Ιδανικό, τό μεγαλύτερο Ιδανικό που θά μπορούσα να φανταστώ!

— Η αγάπη σου τόν βλέπει έτσι, Μάρθα. Τότε λοιπόν, δεν υπάρχει, αλήθεια, έμπόδιο, φώναζε η κυρία Δάρβα. Άφησε τις κουταμάρες.

— Έλα, πές μου τό ναί. Νά πάω στο σπίτι, και να τόν κάνω να πείσει από τη χάρά του. Θά τώ πώ ότι τά γεράτιά μου, τά κατώφεραν καλλίτερα παρά τά νεατά μου.

— Η Μάρθα δεν μιλήσε. Σέ λίγο είνε, με δάκρυα στά μάτια:

— Μη με βασανίζετε, μη με βασανίζετε. Σας διαβεβαίω, πως αν μπορούσε να γίνη, ποτέ δεν θ' άνεχόμουν να με παρακαλήτε τόσο ώρα. Θάπερτα στά πόδια σας, θάπερτα στην άγκαλιά σας. Μά δεν μπορεί να γίνη, δεν μπορεί.

— Ο λυγμός της έκουσαν την φωνή. Η γεροντίασας σηκώθηκε με κόπο κι' ήλθε κοντά στην κοπέλλα. Άκούμησε τό χέρι της στο κεφάλι της:

— Τί τρέχει; Έκανε σιγά. Πές μου τό έμένα, πές μου τό. Δεν είμαι σά μένα σου;

— Δίτσασε η Μάρθα πολλή ώρα. Θάθελε να πείη στην άγκαλιά της μητέρας τού Ντίνοσ, και να της διηγήθη όλη την αλήθεια. Μά, αυτό δεν μπορούσε να γίνη. Τό φοβερό μυστικό της Ρένας, τρίτος άνθρωπος δεν έπρεπε να τ' άκούση. Πάλι, δεν της πήγαινε, να φωνάζη στη σεβαστή αυτή γυναίκα:

— Τό παιδί είνε δικό μου! Έχω παιδί νόθο!

— Θά έβγαίνει από ντροπή νάλεγε ένα τέτοιο πράγμα.

— Γι' αυτό, άποκρίθηκε πάλι:

— Μη με βασανίζετε...

— Καλά, δεν σέ βασανίζω, Έκανε η κυρία Δάρβα, με την απογοητευσι στή φωνή. Αυτάμει που τό διαβήμα μου δεν πέτυχε. Μά δεν απογοητεύομαι. Δεν θέλω να πάω απογοητευμένη στο γυίο μου. Θά τώ πώ ότι μ' άφησε κάποια έλπίδα, ότι θέλεις να σκεφθής... Έ, Μάρθα, να τώ τό πώ έτσι;

— Όχι κυρία Δάρβα... Όχι... δεν πρέπει.

— Ναί, ναί, άκουσε πού σου λέω ένώ. Αυτό θά τώ πώ.

— Σηκώθηκε να φύγη. Η Μάρθα ήθελε να της φωτάξη.

— Μην άφήσης καμιά έλπίδα στο Ντίνο. Είνε τρέλλα να τού άφήσης καμιά έλπίδα.

— Ήθελε να τό φωνάζη μ'ά δεν τό φώναζε. Την άφησε να φύγη, χωρίς νάχη τη δύνομι να μιλήση.

— Κι' όταν έμεινε μόνη έπιασε τό κεφάλι της με τά δυο της χέρια, νοιώθοντας πως τό μυαλό της δεν βαστούσε άλλο σ' ατή την άγανία.

Συμβουλές

Τό άπόγεμα ήλθε η Ρένα. Δεν τη βαστούσε τό τόπος στο σπίτι της κι' ατή.

— Λοιπόν; Έκανε από την πόρτα. Τί νέα; Τί γίνεται;

— Η Μάρθα τώ τά διηγήθηκε όλα.

Η καρδιά της ήταν πλημμυρισμένη, δεν μπορούσε να βαστάξη τό μυστικό. Η Ρένα ένθουσιαστικη.

— Μάρθα, φώναζε, θά είσαι κουτή αν χάσης τόσου τύχη. Άφού πέφτει στά πόδια σου κι' η μητέρα τού, δεν έχεις τίποτε να φορηθής. Όπως και νάρθουν τά πράματα, θά τη' έχεις σύμμαχο.

— Η μητέρα του με θέλει έπειδή με θεωρεί πρότυπο καλής και αξιο-λάτρευτης κοπέλλας.

— Μήπως δεν είσαι; Άς πάη να βρή καλλίτερο κορίτσι από σένα.

— Δεν ξέρει τί αποκάλυψις την περιμένει καμιά μέρα.

— Εσύ όμως ξέρεις πως είσαι άθώα. Έδώ γυναίκες με πραγματικά νόθα κατορθώνουν και τά κρύβουν, όχι εσύ;

— Τί σημασία έχει πού δεν είνε δικό μου τό παιδί, Ρένα; Μιά φορά, μπορεί ποτέ να τό μάθω άνθρωπος και να τό πιστώση πως δεν είνε δικό μου;

— Μάρθα, σ' αυτό, τί νά σου πώ κι' εγώ; Μά γιατί σώνει και καλά φαντάζεσαι πως θά τώ πάλι στο νού πως είνε δικό σου;

— Παιδιά είμαστε τώρα, Ρένα; Έρχομαι εδω εσύ. Μά, σήμερα, αν έλθη κι' ο Ντίνοσ ξαφνικά; Τί θά τώ πώ;

— Θ' άναγκαστώ να τώ δμολογήσω τό ψέμα μου.

— Δεν ξαναρχομαι αν υπάρχει ατός ο κίνδυνος, Μάρθα. Δεν ξαναρχομαι γιά πόλυν καιρό. Όσοπου να παντρευτείς και νά έξασφαλιστής.

— Κι' έπειτα;

— Έπειτα, έχει ο Θεός. Καύμένη Μάρθα, με πνίγεις. Τί σέ τρομάζει τόσο τό μέλλον; Παντρεύου, κι' όλα θά βολευτούν. Άν ζούσε ή θεία ή Μέλπω, ατή τη συμβουλή θά σούδινε κι' ατή.

— Δεν άποκρίθηκε η Μάρθα. Κι' όταν σηκώθηκε σέ λίγο νά φύγη ή Ρένα, είνε:

— Άσε, θά κάνω ό,τι με φωτίζει ο Θεός. Άκόμα δεν άποφάσισα. Μά εσύ, Ρένα, πές μου, αλήθεια, μπορείς να κάνης καιρό να ίλθης τό παιδί σου;

— Η μικρή Φαντίνα έκελιν τη στιγμή ήλθε, τρέχοντας, κι' έπιασε στά γόνατα της Ρένας, φωνάζοντας:

— Θείτσα, είταίσα!...

— Έτσι της είχαν μάθει να φωνάζη τη μανούλα της.

— Την σήκωσε η Ρένα στην άγκαλιά της. Τό πρόσωπό της μεταμορφώθηκε με μιάς.

— Η συγκίνησις της βόλωσε τά γαλανά της μάτια.

— Μάρθα, άποκρίθηκε με φωνή βαθεία. Έσύ έκανες τόσες θυσίες γιά μένα. Άν άναγκαστώ να μη βλέπω τό παιδί μου, ίσως ατή να είνε ή μόνη άληθινή θυσία που θάβανα στή ζωή μου γιά σένα.

Η Μάρθα την κούταζε βαθεία. Καί καταλαβε, πως πώ από τό έπιπόλαιο ύψος της αν ή μοίρα ήθελε νάρθουν αλλοιώς τά πράματα, ή Ρένα θά γινόταν μία καλή μητέρα. Άναστενόςε βαρεία. Θάδινε δέκα χρόνια της ζωής της, γιά να μπορή ή Ρένα να σφίγη ελεύθερα τό παιδάκι της στην άγκαλιά της.

Μά αυτό ήταν μία χάρα πού την είχε χάσει ή μικρή, με τό φταίξιμό της, γιά όλη της τη ζωή.

Τέ παιδί είνε δικό μου!

— Εξω φουόσε μανιασμένο Γενναίτικο ξεροβόρι. Οί διαβάτες περνούσαν άραιοι, τουρτουρισμένοι στην άπόκεντρο γειτονία. Η σούμα έκαίγε καλά, κι' η Μάρθα καθόταν και κεντούσε, κοντά στο παράθυρο. Είχαν περάσει δεκαπέντε μέρες από την έπίσκεψι της κυρίας Δάρβα. Κι' η κοπέλλα είχε πιά άπελπιστή. Σίγουςα δεν άσρόχταν ο Ντίνοσ. Σίγουςα δεν είχε άπογοητεύσει γιά πάντα.

— Η καρδιά της πάγωνε σ' ατή τη σκέψη, και όσως κυλούσαν τά μαύρα σύννεφα της μπόρας στον ούρανο, έτσι και στην ψυχή της δλα σκοτεινιάσαν. Έφθάνε να καταρσστή την ώρα πού δεν είχε ξανα-συναντήση. Ζούσε ός τότε θλιμμένη, αλλά ήσυχη. Η καρδιά της έμοιάζε ός τότε με μία μελαγχολική άκούνηση λιμνι, πού τίποτε δεν την ταραξεί. Μά ή λίμνη έσφηνικά άναταράχτηκε.

Και τό σάλεμα αυτό ήταν οδυνηρό, άβάσταχτο.

— Δεν μπορεί τό πλοίο να καθυστερήση έξ ατίας σας, κυρία μου, της έφώναξαν ένώ προσπαθούσαν την καταβύθισαν από τη σκάλα.

— Έβγαλε από τό τσαντάκι της ένα χαρτί, έγραψε τυροτάως δλίγες γραμμές, τό παράγγειλε τό έτεινε σ' ένα ναύτη μαζί μ' ένα χαρ-

Καταραμένη ΑΓΑΠΗ

Προς τόν νσιπ της ετυχίας

Ετρεξε βιαστική ός την γωνιά του δρόμου όπου στάθηκες τό αυτοκίνητο πούχε κορνάρει πρό πέντε λεπτών και δυο άνδρικά χέρια άπλώθηκαν με λαχτάρα προς έκείνη και την βοήθησαν να μη και νά καθίση στο άμάξι. Δυο πνιχτά φιλιά γεμάτα πάθος άκούσθηκαν.

— Ήρθε, Ήρώ, έπί τέλους! Είπε ο νέος πού την περιέμενε.

— Άμωβαλες Κόστα μου;

— Φοβόμουν μήπως την τελευταία έστα στιγμή σ' αντίληφθί ο πατέρας σου...

— Τόν άφησαν να κοιμάται ζαλι-σμένος από την κόψη του μεσημεριού. Ως ότου έτυνηρη κατά τας πεντέμινη και διή ότι λειπω, η «Φερωτή» θά έχη κιόλας ξεκινήσει κι' ός ότου άνακαλώση σέ πού νησι έχομε πάει, έμεις θά έχομε ήδη παντρευτή.

— Ο νέος την ξαναβίλησε.

— Έχω τις άδειες τού γάμου στην τσέπη! της έπεε θριαμβευτικά.

Τό αυτοκίνητο έτρεχε γρήγορα προς τόν Πειραιά, φέρνοντας τους δυο νέους πλησιέστερα προς την ετυχία, πού είχαν τόσο θερμά ποθήσει. Κι' έκείνη, σφιχτά άγκαλιασμένη, παραδομένη ολόκληρη σ'ό γλυκό τους όνειρο πού σέ λίγες ώρες θάπηναν έπί τέλους σάρκα και όστά, θάρρουναν προς βράσκοινται στην Παράδεισο.

— Ήταν αληθινή όρασι ζευγάρι. Κι' οδυρόταν τό ίδιο ψηλό λυγρό νάστημα και τά ίδια γαλανά φωτεινά άμάξια ποδομαζάν με ένα κομμάτι ούρανο.

— Κι' οδυρόταν δέ τιπεία ποτέ, είνε η Ήρώ, ξυπνώντας γιά μία στιγμή από τη μέση της ετυχίας πού την βαυκαλίζει, πώς ο πατέρας μου πού σού έδινε πάντα ξεχωριστή συμπάθεια πού σέ ύπεστήριζε στο κάθε τί, θ' άρνιόταν με τόση έπιμονή να συγκρατησθί στο γάμο μας, παρ' όλως τις ικεσίες. Ποτέ ός σήμερα δεν μού άρνήθηκε μία χάρη. Κι' ένώ ένώ τό έλεγα πως πρόκειται γιά την ετυχία δλης μου της ζωής, κι' είνε η μαμά σύμμαχό μου, έκείνος έμεινε αλύγιστος κι' εξακολουθούσε ν' άρνηται με πέτσμα άκατανόητο.

— Θάμαθε φαίνεται την αντίδρασι της μητέρας μου, άποκρίθηκε ο Κόστας. Με κάθε τρόπο έμπόδιζε κι' έκείνη τόν πατέρα μου να σέ ζητήση και αυτό φυσικά θά τόν έπείραζε και θά τόν έκαμε νά πεισμάση.

— Εύτυχώς πού βρήκαμε μόνοι μας τη λύσι και δεν χρειάζασατε πιά τη συγκρατήσε κανενός, έπεε γελώντας χαρωπά έκείνη.

— Τέτοιο στόμα θέλει φίλημα, είνε ο νέος ένώ μ' ένα καινούργιο φιλή έπεκύνανε τά λόγια του.

Τό αυτοκίνητο περνούσε από τους πολυσύχναστους δρόμους τού Πειραιώς και δέκα λεπτά άργότερα οι δυο νέοι βρισκότουσαν πάνω στο πλοίο πού θά τους έφερνε στο όνειρομένο Έλδοράδο της ετυχίας.

Η μοιραία άποκάλυψις

Μαύρα σύννεφα καπνού βγαίνον από την καπνοδόχο, τό πλοίο σφύριζε, ο μικροπαλτές κατέβηκαν βιαστικά και οι ναύτες έτοιμασθηκαν να σηκώσουν τη σκάλα όταν μία γυναίκα με γκριζά μαλλιά άρμισε ν' άνεβή. Οί λιμενοφύλακες την άναχαλίσσαν, με έκείνη εξακολουθούσε να φωνάζη πως ήταν άνγκη να μιλήση στον γυίο της πού ήταν επάνω στή «Φερωτή».

— Δεν μπορεί τό πλοίο να καθυστερήση έξ ατίας σας, κυρία μου, της έφώναξαν ένώ προσπαθούσαν την καταβύθισαν από τη σκάλα.

— Έβγαλε από τό τσαντάκι της ένα χαρτί, έγραψε τυροτάως δλίγες γραμμές, τό παράγγειλε τό έτεινε σ' ένα ναύτη μαζί μ' ένα χαρ-

τονόμισμα.

— Δόσε τό στον γυίο μου, τόν κ. Τράφο. Είνε έκείνος με τό γκριζό παντάλονι και τό μπλε σακκάκι πού στέκεται εκεί! φώναζε δείχνοντας τόν Κόστα. Είνε άνάγκη!...

— Ο σπαρτακτικός τόνος της και τό χαρτονομίσμα έπείσαν τόν ναυτικό. Πέντε λεπτά άργότερα, όλως τό σκάφος άπομακρύναν από την άκτι, ο Κόστας έπαιρνε τά χέρια του τό σύντομο γράμμα, πού με τόση ταραχή είχε χαράξει πριν λίγο ή μητέρα του.

— Μπιά, πως έμαθαν ότι είμαστε εδώ; φώναζε ο Κόστας άναγνωρίζοντας τόν γραφικό χαρακτήρα της έπιστολής.

— Άπό διακριτικότητα κι' Ήρώ έσκουσε στην κουπαστή και ο Κόστας άνοιξε ράθυμα τό γράμμα και τού έβριζε ένα βλέμμα. Θανάσιμη όχρότης χύθηκε στο πρόσωπό του εύθους.

Τραβήχτηκε μερικά μέτρα μακριά από την άναγκημένη του και ξαναδιάβασε λέξη προς λέξη τό γράμμα της μητέρας του. Όλα γύρω του γκρεμιζόνταν. Κούταζε σάν χαμένος τρίγωνο λές και ζητούσε από κάποιο βοήθεια. Έκανε σαν τρία βήματ και έκείνη νοιώθοντας πως τά πόδια του δεν τόν κρατούσαν πιά, κάθισε βαρύν σέ μία γωνιά με βλέμμα άπλανές.

— Λοιπόν, Κόστα;... Τί γίνηκες; τού φώναζε ή Ήρώ και τόν πλησίασε χαρωπή. Με έχασες;...

— Όρσιος και την έκούταζε σάν νάβλεπε γιά πρώτη φορά τά γαλανά της μάτια πού μοιάζουν τόσο με τά δικά του.

— Η κοπέλλα άνησυχούσε από την έκφρασι του.

— Κόστα μου, φαίνεσαι ταραγμένος. Τί σου συμβαίνει; ρώτησε άγκαλιάζοντας τόν τρυφερά.

— Έκείνος έλυσσε άπότομα τόν γλυκό-δεσμό τών χεριών της, σάν να τόν έκαμε τό άγγιγμά της και τραβήχτηκε πέρα.

— Άφρώσε με Ήρώ!... Άφρώσε με σέ παρακαλώ, φώναζε έκνευρισμένος.

— Νά σ' άφήσω;... έπανάλαβε μ' άπορία ή κόρη. Μά πές μου έπί τέλους τί σου συμβαίνει; Φαίνεσαι άλλος άνθρωπος...

— Ο Κόστας γέλασε πικρά.

— Άλήθεια είμαι άλλος από έ.

κείνον πού φανταζόμουν και πού φανταζόσουν και σού.

— Άριος έπί τέλους τά σείνυμα τά και μίλησε καθαρά. Με τρομάζεις, Κόστα. Πές μου τί τρέχει;... Τί έπαθες;... Δεν βλέπεις την άγανία μου;...

Τό βλέμμα της έπεσε στο γράμμα πού έκείνος κρατούσε.

— Τί γράφει, ή έπιστολή ατή;

— Ρώτησε.

— Ο Κόστας θέλησε να τη βάλη στή τσέπη του μά έπειτα με μία έκφρασι άδηλάς σάν να φοβόταν μη τόν λερώσει την κράτησε πάλι μακριά του.

— Α! οικογενειακά ζητήματα! είπε με πικρό σαρκασμό.

— Άηλαστή!

— Άπολύτως! λέει πως ο γέρο Τράφος έκανε άσχημα να έχη έμπιστοσύνη στον παιδικό του φίλο, τόν Πέτα, τόν πατέρα σου.

— Δεν σέ καταλαβαίνω, είπε μ' άπορία ή κόρη. Άφού όμως θά γίνω γυναίκα σου έχω δικαίωμα να μάθω...

— Γυναίκα μου! την δέχομαι ο νέος και τραβήχτηκε ένα βήμα πίσω με φόρη. Όχι... Ποτέ...

— Τί έννοείς; ρώτησε έκπληκτη ή Ήρώ.

— Η αγάπη μας είνε καταραμένη. Πρέπει να μη ξαναδοθούμε.

— Καταραμένη; ξανάπε με ραγισμένη φωνή ή κόρη. Γιατί μιλάς έτσι, Κόστα; Τί σου έκανα;...

— Ο νέος ξαναπείσε βαρεία στον μπγάκο και έσκυψε τό κεφάλι.

— Διάβασε! της έπεε με φωνή πού τά δάκρυα έπνιγαν. Πρέπει— άλλοιόμον—να μάθης κι' εσύ.

— Η Ήρώ άρπάξε τό γράμμα κι' διάβασε.

— Προς Θεού μη παντρευτής την Ήρώ. Ένας τέτοιος γάμος είνε > Έγκλημα... είνε αιομείζια. Θέλησα να σ' έμπόδισω με πλάγια μέσα μ'ά δεν τό πέτυχα...

— Για να με τιμωρήση ο Θεός γιά την άμαρτία μου, έκαπε να γεννηθί μ'ά μία τέτοια άνοητη άγάπη > μεταβίβασε και μ' άναγκάσει τό να σ' άναγκάσει με παιδί μου— να σου έξομολογήσω τό φοβερό μυστικό μου. Είστε αδελφά με ην Ήρώ.

— Η κόρη δεν διάβασε ός τό τέλος. Τά χέρια της έτρεμαν τόσο όστε δεν μπορούσε να κρατήση τό χαρτί πού σκότωνε σάν μαχαιριά κατάκαρδα τό όνειρο, τούς πόθους, την ετυχία της ζωής της. Τώρα καταλάβαινε την ύποστηρίξι πού έδειχνε πάντα στον Κόστα ο πατέρας της και την άμετανοητή άρνησι του στον γάμο της. Μιά πνοή άνέμου ήρθε να παρασύρη μακριά της τό δηλητηριασμένο αυτό χαρτί και να τό πνίξη στά γαλανά κύματα. Έπειτα σάν αυτό να την ματα.

Εξαφρόσως ή νέα άναρωτήθηκε.

— Είνε άραγε αλήθεια αυτό;

— Νους της πέταξε στον γέρο Τράφο τόν κοντό με τούς τετράγυγους ώμους και έπειτα στον πατέρα της, τόν φιλόδοξο όμορφόν βρωπό, με τό μεγάλο μάτια και τούς συνέκρινε με τόν Κόστα... Άλλοιόμον! πως μπορούσε άκόμη ν' άμυρίβαλει;

Άπελπισία άρτυμένη

Σιγά-σιγά νύχτωνε. Η παραλία της Άττικής είχε από καιρό χαθή μά ο πελαγίσιος άέρας δεν είχε τη δύνομι να δροσίση τά μέταπά τους πού έφλέγονταν από πυρετό.

— Καί τώρα τί θά γίνη; ρώτησε ή κοπέλλα χωρίς να τολμά να πλησιάση τόν σύντροφό της.

— Δεν ξέρω. Θαρρώ πως θά σα-λέψη τό μυαλό μου.

— Άχ! Θεέ μου, πώς να μ' άπελπίσει ή Ήρώ, πόνος θά έξανα-βρούσε ποτέ τη γαλήνη;

— Η γαλήνη πέθανε πιά γιάμας, όσως πέθαναν κι' ή χαρά κι' ή ετυχία... Η ζωή μου μοιάζει με τά έρείπια παλαιού πού ο σεισμός γκρεμίσε πριν άκόμη τελειώσει τό χτύσιμό του.

— Άλολόμον! Άείζει να ζούμε τέτοια ζωή; Άείζει να ζούμε σ' ένα συνεχές βασανιστήριο;

— Μονάχα ο θάνατος θά μ' άλυτρώση άπ' τά δεινά μας.

— Η θάλασσα τούς προσκαλούσε σάν άνοιχτή άγκαλιά, έτοιμη να τούς κεράση τη λήθη και νά σβύση τη φλόγα πού τους βασάνιζε.

Κυττάζοντας κατάματα κι' ο κα-θένας τους διάβασε στα μάτια του άλλου την ίδια άποφάσι πούχε γεννηθή και στη δική του σκέψη.

Στην άγασή ζωή πού άνοιγόταν μπροστά τους ο θάνατος φαίνόταν ή μόνη λύτρωσι από τόν γεμάτο ψευτιά και συμβατικότητες κόσμο πού τούς έκούλωνε, τό μόνο πούλυπόθητό τέλος τών δεινών πού έένες άμαρτίες τους είχαν δημιουργήσει.

Σηκώθηκαν. Οί έπιβάτες είχαν κατέβη να δειπνήσουν στο έστιατόριο και ή γέφυρα ήταν άδειανή. Μέσ' στο σκοτάδι πού άρχιζε να πυκνώνη δρασκέλισαν τη κουπαστή και σφίγγοντας ο ένας τά χέρια τού άλλου πήδησαν στην άτέλειωτη θάλασσα... Τά γελαστά νερά της τούς σκέπασαν βιαστικά σά νάθε-λαν να τούς κρύψουν από τά μάτια τού κόσμου και τό λιγνό φεγγαρι έστειλε μιά άκτίνα του γιά να τούς δείξη τό δρόμο προς τόν ούρανο.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Η σκελετά στην Εύρώπη.

— Επείως συμπληρώνονται 418 χρόνια από της άπαφίσεως της σκελετάς, στην Εύρώπη. Πράγματι ή πειστή έμφανίσις της έγινε π. 1526.

Διακόσια χρόνια άργότερα είχε κατακτήσει όλο τόν κόσμο και όλους τούς έπιστήμονας. Υπήρξε μάλιστα έποχή κατά την όποιαν έξερετο ός θούλιό φάρμακο θέραινε πύσαν νόσον. Στους σφαιρούς έδίδετο σοκολάτα, άντι διουρητικό έδιναν πάλι σοκολάτα. Ο δ πούτικος της Πατρικής Σχολής τών Παρισίων κατά τό 1712, κ. Χέκε έδήλωσε ότι ή σοκολάτα θέραινε όλες τις άρρώστιες.

Ο μέγας καλοφάγε τέλος Μπουγιάν Σαβαρόν, έλεγε ότι ή σοκολάτα, λαμβανόμενη ύστερα από γενναίο φαγοπότι, διευκολύνει την πέψιν.

Οι θεριμίδες

Κατά έναν άσφαλή έπιστημονικόν ύπολογισμόν τά 80% τών θεριμιδών πού περιέχονται στο ανθρώπινο σώμα έξασφαλίζουν την διατήρησι της ζωής. Μόνο τά υπόλοιπα 20% άναπτύσσονται την ενεργητικότητα ή όποία απαιτείται γιά την έργασία τών μυών.

Ε ΑΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Δούλεψε νά φάς και κρύψε νά χης.

— Όπου δέ θελή να ζυμώση πέντε μέρες κοσκινίζει.

— Όποιος γυρεύει τά πολλά χάνει και τά λίγα.

— Ό γέρος κι' αν σπυλίζεται στον άνήφορο γνωρίζεται.

— Όποιος καί στο κουρκοδι φουά και τό γιορτί.

Με τόν έρωτα περνά ο καιρός, με τόν καιρό περνά ο χρόνος.

— Η αλήθεια είνε ο καθρέπτης τόν όποιο οί γυναίκες σπάζουν κάποτε έπειδή τούς λέει την αλήθεια.

— Ο έρωσ είνε μία παρηγοριά μέσα στις τόσες θλίψεις της ζωής.

— Τό κάλλος φορεϊ προσωπίδα έξ ίδιότητος ή άσχημία έξ έρωτος.

— Τό όραίο όθλυ θά έπρεπε να είνε ή αττανία προσώπις τού όρατου άρρενος. Οί άσχημοί τότε θά αυτοκτονούσαν και ο κόσμος θά γινόταν παράδεισος.

— Τό μόνο μυστικό πού φυλάει οι γυναίκες είνε ή ηλικία τους.

— Άν ο άνδρας είνε τό ώραιότερο άνθος της φύσεως, ή γυναίκα είνε τό άρωμά

15

21 Ο Χίτο με μάτια γεμάτα πυρετό κούταζε γύρω. Τίποτε δεν σάλευε. Άρχισε να λύνει το σκαίλι. Στις φυλακές αυτές ήταν μονάχα δυο τρεις καταδικοί, έλαστροποινίτες. Οι φυλακές ποτέ δεν είχαν πάρει στα σοβαρά το ρόλο τους. Ο Φρέντ, ο κάτοικος τριτοκλάσης, κάθε άλλο παρά επικίνδυνος τους φαινόταν. Ένα καλό παιδί, που πληρώνει μόνον για τη νεανική του τρέλλα. Κοιμήθηκαν λοιπόν οι φρουροί, όπως πάντα, τόν ύπνο του δικαίου, αφού κλείδωσαν καλά τις πορτές. Προς το ποτάμι, ούτε και σκέφθηκαν να επιστήσουν την προσοχή τους. Οι άλλοι φυλακισμένοι ήταν ακίνδυνοι, τούς έβλεπε καλά ο Φρέντ, δεν ήταν ντόπιοι, για να φοβούνται, μέσα θα τον βοηθούσαν οι συμπατριώτες του απ' έξω να δραπετεύσουν.

Έτσι, ο Φρέντ κι ο Χίτο έλειναν το σκαίλι. Πήδησε τώρα στο νερό, πρόσταξε ο Χίτο. Μ' ένα πήδημα βρέθηκαν κι οι δυο στο νερό. Μακροβούτι, είπε ο Χίτο. Όσο βαστάς, πού πολύ, όπου να περάσουμε τον τοίχο της φυλακής. Χάθηκαν κι οι δυο τους στα ήσυχα θαλάνα των ποταμιών. Ο Φρέντ αναγκάστηκε να σηκώσει το κεφάλι του διό τρεις φορές για να ανασάνει. Ο Χίτο όμως δεν πήρε ανάπνοη παρά μονάχα όταν ζύγισαν την πύργα.

Μόλις τον είδαν η Μπίαλα κι η Τούρια, παρά λίγο να ξεφωνίσουν από τη χαρά τους. Το παιδί, σαν να καταβόριζε κι αυτό, έπλεσε τα χερμάκια του, και σε μία στιγμή που δεν το πρόσεχε η Μπίαλα, έβγαλε μια δυνατή φωνή.

Χρόθηκε! φώναξε η Τούρια τρομαγμένη. Ο Φρέντ, πήδησε μέσα στην πύργα, κι άρπαξε το παιδί στην άγκαλιά του.

Αυτό, σαν τρομαγμένο, εξακολουθούσε να ξεφωνίζει.

Θ' ήμεις προδόση, έκανε ο Χίτο, με σφιγμένα δόντια. Βουλιάζει στο στέμα. Το μαρμόρα εξακολουθούσε να τσιρίζει.

Πνίχτε το, εν ανάγκη! Πνίχτε το! μούγγρισε άνοια ο Χίτο.

Ο Φρέντ τού, ρίξε μια ήρεμη ματιά. Είπα, ο πιο παραδεδεμένος άνθρωπος ποτέ που συναντήσατε στη ζωή μου! Είπα. Ήμπερος! Σπρώξε τη βάρκα!

Αρτίξαν κι οι γυναίκες τα κουτιά. Σε λίγο η βάρκα, ανάμεσα από τις κοκοιές, από τους θάμνους, από τα λουλούδια που μ' αχ βολούσαν, γλιστρήσε μακριά από το επικίνδυνο σημείο.

— Για την ώρα δεν έχουμε φόβο, είπε ο Χίτο, ανασταίνοντας.

Και πού θα πάμε τώρα; ρώτησε ο Φρέντ, κρατώντας τη Μπίαλα άγκαλιασμένη, με βουβή αγωνία.

Σκέφθηκα, είπε ο Χίτο, να σάς πάω στο γιοί, όπου κρυβόμουν εδώ τσόν καινού. Είπε Φρέντ, κι έκει άβυσσος φέρε και κυνήγι. Ποτέ ποτέ θάρχειαι εδώ να σάς φέρνω κι' άλλα πράγματα.

Ο Φρέντ τόν κούταξε στα μάτια. Ήπειτα γύρισε στη Μπίαλα.

Μπίαλα, είπε σιγά. Τι έχει ο Χίτο. Γιατί άλλαξε έτσι; Η κοπέλλα σήκωσε άδωα τα μάτια της στο πρόσωπό του κι' ο Χίτο, με μάτια της στο πρόσωπό του, είπε. Δεν καταλαβαίνεις; Ήεασε τι θα πη αλήθινή αγάπη. Ο Φρέντ δεν κατάλαβε καλά. Μα δεν γώ τησε τίποτε άλλο. Έξ' άλλο, το πρόσωπο της Τούριας, που φαινόταν, στράφηκε από χαρά, τόν ήρπασε, τού έδωσε τις όπυρες που ίσως τόν είχαν γεννηρή για μία στιγμή στην ψυχή του.

Μπίαλα. Ποιός φοβάται; Μήπως φοβάσαι εσύ, Τούρια; Η κοπέλλα κούταξε το μαύρο πέλαγος. πού μούγκριζε κι' άφροκοπούσε.

Ήπειτα βιάσε τα μάτια της, σταμάτησαν στον Χίτο. Αδότης της χαμογέλασε.

Τότε άποκρίθηκε κι' αυτή, μ' ένα άχνό χαμόγελο.

Όχι. Δεν φοβάμαι! Προχώρησαν. Σε λίγο, άρχισε η καταιγίδα. Μιά από τις μανιασμένες καταιγίδες που ξεσπούν σ' αυτά τα ειρηνικά μέρη. Μέσα στη νύχτα, το κύμα ένοθηξε με τόν ούρανό. Στην άγρια πάλη των στοιχείων η βαρκούλα άναστήναζε και κάθε στιγμή κινούνει να γίνι συντριμμία.

Η Μπίαλα έσφιγγε το μαρό της στην άγκαλιά της. Της Τούριας τα δόντια χτυπούσαν. Μα ο Χίτο ποτέ- ποτέ την κούταζε, και σε λίγο το πρόσωπό της ήμπεσε.

Ο Φρέντ ήταν σκεπτικός. Μπίαλα, είπε σε μία στιγμή. Σοδκανα πούλ κακό. Κι' αν πεθάνω τώρα, αν χαθώ και το παιδί μας, έγω φταίω. Είμαι δυστυχισμένος. Μονάχα, πού κλάω γεννήθηκε στον κόσμο.

Καρφωσε τα μάτια της ήρεμα στα δικά του. Η φυσιογνωμία της δεν έδειχνε τρέμο. Ήνάρμεσα στην άγωνία της, διακρινόνταν και κάποια παράξενη χάρα.

Φρέντ, άποκρίθηκε. Κι' αν πεθάνω τώρα, θα πεθάνω εύτυχισμένη. Κρατώ το παιδί σου στην άγκαλιά μου, κι' είσαι κοντά μου.

Τα λόγια της ήταν τόσο εύγενικά, πού για μία στιγμή ο Φρέντ άφησε το κουτί.

Μπίαλα, είπε σιγά. Ήχεις πάντα την Πα-ναγία επάνω σου;

Ναι, άποκρίθηκε η κοπέλλα, σφίγγοντας το εικονοματάκι στον κόρφο της.

Παρακάλεσε και θα μάς σώση. Σίγουρα στην άρχη, όλο και πιο δυνατή έπειτα, άκούστηκε η προσευχή της Μπίαλας.

Τι έλεγε; Λογία παραξένα, ειδωλοατρικά μαζί και χριστιανικά. Μα η ψυχή της πετούσε μέσα σε κάθε λέξη, μέσα από τις άστραπές και τον άνεμο, τσόν ούρανό τόν έφτανε.

Και σε λίγο σαν νύχτα τόν έσβησε. Ο Χίτο πού κούταζε με μάτια ειρηνικά, κι' η Τούρια πού περμένα με τα χέρια ένωμένα, δεν έκισιται-κη προσδοκία, είδαν τόν ούρανο ν' άνοίγεται κατά την άνατολή.

Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο.

Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο.

Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο.

Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο.

Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο.

Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο.

Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο.

Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο.

Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο. Ήμερρώνει, είπε ο Χίτο.

Η γυναίκα και ο διάβολος

ΕΝΑ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μία φορά κι' ένα καιρό ζούσε ένας φτωχός χωριάτης πού τόν έλεγαν Χαλίλ. Ο Χαλίλ είχε μία γυναίκα πού ήταν η πιο καλή πού ύπνηγε στον κόσμο. Μόλις αυτός της έλεγε κάτι, εκείνη έκανε άκριβώς το άναποδο.

Ένα πρωί πού πάει στην δουλειά του της λέει:

Γυναίκα, μη άνησυχήσης για το νεύμα. Δεν θα έλθω να φάω σήμερα! Δεν έχω καθόλου όρεξη. Τό μεσημέρι άκουσες την βελανή να τού φέρη το φαγητό. Και τί φαγητό! Το καλύτερο πού τού είχε φτιάσει στη ζωή του. Μία κοκκινοστή τετρά-πχη κοττα και ξεσκαρπημένο χλωμό.

Τι να κάνω ο φτωχός; Άφ' σε την αυτίλα του και πήγε να συνατήρη την γυναίκα τ'ν. Ήπειδή, όμως έδειχνε τ'ν δ'α δουλειά κοντά σ' ένα β'δ πηγάδι φοβήθηκε μήπως πειρή μέσα η γυναίκα του. Σκεπσε λοιπόν την τρεπτα με φυλλά και κλωριά και της είπε:

Γυναίκα, μη πηλημύθους ένε! Κάτω άπ' τα κλαριά αυτά είναι ένα μαυρο και β'δ πηγάδι. Έκωνη έτρεξε άκουσες να κλήση επάνω σ'α κλαριά και σουκά βεθένης μέσα στο πηγάδι.

Ο κακός μάρτης ο χωριάτης τρέψε στο σπίτι του να φέρη ένα χοντρί. Τό οχνησε τόν πηγάδι και της φωνάξε να δειθ' σ' αυτό. Ήπειτα άρχισε να τοβρά. Όταν όμως έληξε τ'ν την β'δ πηγάδι, τότε στην άκρη τόν οχνηότι άνή της γυναίκας τού ένα διάβολο γαντζώμενο με τα νύχια του. Ο άνοητος έτοιμαζόταν ν' άψιξη τόν οχνηότι να ξεναπέση κάτω ύταν ο διάβολος τόν πασεκίλεσε.

Άκουσε με, Χαλίλ, λυπήσου με! Είπατες έφτα διάβολοι ένώ μέσα στο πηγάδι σου και έρυσ-σας καλά και ήσυχο. Ήρσαν όμως έπεισε άναμ-σας μια γυναίκα, μία γυναίκα τόσο καλή πού οί έλλοι έη συντροφιά μου τ'ν έβλεπαν στα πόδια.

Εγώ έμεινα έπειδή ήμια κοντάς και δεν μπορέ-σα να φύγω. Κι' έτσι τόν κεράλι μου: τα μαλλιά μου άστρίσαν μέσα σε μία ώρα μόλις έμεινα μόνος μαζί της.

Για να σε άνταμείψω σου δίνω αυτό το μα-γικό ραβδί. Έχω σκοπό να μπό μέσα στο κορμί της κόρης τού σ' αλτάνουν. Κανείς δεν θα μπορή να την γιστρέψει. Έσύ μόλις τού μαθής θα πάς στο καλτάι, θα ζητήσεις να την δες και θα κάνης για τα μάτια μου μία ζόστια. Ήπειτα θα την άγγιγης με το μαγικό σου ραβδί, θα β'δ άνω από μέσα και έτσι δ' άνοιξη η τυχή σου και θα με συγχωρές σ' όλη σου τη ζωή.

Ο χωριάτης τόν τράβηξε και τόν έβγαλε έξω. Πήρε έπειτα το ραβδί και απ' τη γούρα τού έ-χασε και τη δουλειά του και τη γυναίκα του.

Σε λίγες μέρες άνοήστηκε στην πόλη το πάθη-μα της άνοησης. Σουλτάνοισι και κανένας, ούτε ο δερβίσης, ούτε σούφς ούτε διαβασμένος μπρόδους να την θεραπείση.

Τότε όμως παρουσιάστηκε ο Χαλίλ, ο όποιος την έκανε γρήγορα καλά άγγιγόντας την με το ραβδί του.

Τρελά άπ' την χαρά του, ο Σουλτάνος τόν γέμισε χρυσάφι και ο φτωχός Χαλίλ άγνε άφέντης. Λέν ν' ακούω άνοήτιστα διαδίδθηκε στον κόσμο ότι η όση πού Χαλίλ έκανε τόν ίδιο κακό με την κόρη τού Σουλτάνου. Άπό κανείς δεν καθώθηκε τίποτα, ζήτησαν τόν Χαλίλ.

Μα πούσοντας να γρηθί ο Χαλίλ, φεύγει για το καλτάι. Μένει στην αλάνια, στα μαγι-νά του, την άνοιξη με το ραβδί, τον μαγικό, τούτα πάντα, δέκα φορές. Τίποτα δεν έπα-λουβάνει τ'ν πέπρωμα την άλλη μέρα, ο σάτανας όμως δεν θέλει να β'γί.

Ο Χαλίλ λέει τότε στον Χαλίλ, να διατρέξω να οχνηόν το μεγαλύτερο κανόνι τού καλτάιού συνεχώς, όλοκληρη την ήμερα.

Όταν έπυνε ο Χαλίλ της και άούστηκε η προ-τη κανονία, ο Χαλίλ είδε να έμφανίζεται μπροστά του ο διάβολος και να τόν ρωτά:

Τι συμβαίνει; Γιατί οχνηόν το κανόνι; Γιατί σήμερα, τού άπαντί ο πανθηός χωι-κάς, η γυναίκα μου πονείται να β'γί από το πη-γάδι και να έθι έδω.

Θα έλθω έδω η γυναίκα σου;

Βγαίνει ο διάβολος άπ' το σάμα της κόρης τού Χαλίλ, το βάζει στα πόδια, φεύγει κι' άκούμα φεύγει.

Μ. ΓΚΟΛΟΝΝΙΑ

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Μητέρες και μωρά

* Όταν το μωρό εινε καχεκτικό κάνετε του λουτρό χλιαρό άλατούχ, άρωματικά η και με κρσάι.

* Βγάτετε άμέσως το μωρό άπ' τόν λουτρό άν τούχη και όρηση μέσα σ' αυτό.

Κυρία με τας Καμελίαις ή θερμή έπαρχιωτο-πούλα με τόν ταρ-χώδη βίο, πού εγοή-τευσε τόν Άλέξανδρο Δουμά, υιόν

Ο Ιδανικός μνηστήρ...

Εμμένα μ' άρέσουν οι έξανθοι... Αυτοί εινε πραγματικοί άνδρες.

Οβ, γούστια πού τά έχετε. Μο-ναχά οι ντελικάτοι, άβρολ νέοι με τα μεγάλα δνειροπόλα μάτια και τα φιληδόνα γέλια, μπορούν να σε κάνουν να ριγίηθεις από έρωτα...

Μέσα στο εύρηγορο παριζιάνικο άτελιέ, οι χαριτωμένες μοδιότρο-λες φλυαρούσαν παρά έδούλευαν. Το θέμα τους γύρω από τούς άν-δρες.

Καίθευα έλεγε τη γνώμη της.

Κι' έσύ, Άλφονσίνα; Έσύ, δεν μάς είπες τα γούστα σου...

Ήταν ή μόνη πού δεν είχε μιλή-σει ός τότε ή Άλφονσίνα, μία γλυ-κειά παχουλή κοπελίτσα με αλο-κόκκινα μάγουλα, έπαρχιωτοπούλα από την Νορμανδία, πού μόλις πριν ένα μήνα είχε προσληφθί στο άτε-λιέ.

Εμμένα, μ' άρέσουν οι άντρες πού έγουν να έροδεύουν...

Η άπάντησις ήταν τόσο άπρο-σδόκητη πού όλες έξέσπασαν σ' ένα ήχηρο γέλιο.

Γέλιοις εινε, λοιπόν, αυτός π' αγάπης έσύ;

Τέτοιος θα εινε... Γιατί σκόνη δεν άπέκτησα έγω κανένα φίλο, δ-πως έδωσας... Μήν ξεγανάτεις πώς δεν έχω παρά μόνο δυο μήνες πού ήρθα στο Παρίσι άπ' τού χωριού μου...

Σ' άρέσουν, λοιπόν, οι έγερο-παράκλητοι, συνεχές το περπατά-ς η συνάδελφος της Λιζέτα. Νά... σ' αν' εκείνον τόν γεροκλόνητα πού ήρθε προχθές με την κόρη του για την τουαλέτα της...

Χά, χά! Εί-σαι μία κουτοπόνητη έπαρχιωτοπού-λα και τέτοια φοβάμαι πώς θα μέ-νεις για πάντα...

Όλο το άτελιέ έξέσπασε σε χά-χανα.

Εμμένα Άλφονσίνα ξέρει τί κάνει! Είπε κάποια άλλη.

Να σάς πω έγω ποιόν άγαπά; πετάχτηκε και είπε μία μικρούλα.

Ποιόν! Ποιόν; ρώτησαν όλες με ζωνήρη περιέργεια.

Τόν Άλέξανδρο Δουμά, υιό...

Νά και ή άπόδειξις! Και ή ναση μοδιότροπλη, ξετρό-πωσε άπ' τη σάνκτα της Άλφονσίνας ένα μικρό μοδιότροπιο τού Δουμά.

Περιπέτειες τεσσάρων γυναικών και τού σήκωσε ψηλά να τού δοθ δ-λες.

Διαβάστε τι γράφει στο εόφυλο, συγέσις, κάτω από τ' δνομα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ: «Ο Ι-δανικός μνηστήρ μου».

Τό άτελιέ όλοκληρο έσείσθηκε από τη φορά πού το ειρωνικά γέ-λια τών μοδιότροπων «Η Άλφον-σίνα, κατακόκκινη πενιχτή άπ' τη θέσι της».

Άρκε! φώναξε. Άν σάς άρέ-σει... Έγώ αυτόν έδιάλεξα. Εμμένα, ως έκει φτάνει ή φιλοδοξία μου... Όχι σ' αν και σάς πού πάτε με τούς άλθεις!...

Η Άλφονσίνα παίρνει τόν άλλο δρόμο...

Η αλήθεια ήταν ότι ή Άλφονσί-να Πλεσσίς, έχορίζε άπ' όλες μέ-σα στο έργοστηριο ραπτικής, με το έξελικτικό πνεύμα της, την γοη-τευτική όμορφιά και την άφωγη χάρη τού κορμιού της. Άν και έ-παρχιωτοπούλα, δεν ήταν ούτε έ-

νόητη, ούτε ντροπαλή... Και πολύ γρήγορα έξοικειώθηκε με τα παρι-ζιάνικα ήθη.

Σ' αυτό, άστόσο, συνετέλεσε πε-ρισσότερο και ή θερμή ιδιοσυγκρα-σία της πού την άδούσε σε κάθε άκρότητα.

Ένα πρωί ή Άλφονσίνα δεν πή-γε στο άτελιέ.

Θάνα άρρωστη, είπαν οι κο-πέλλες τού άτελιέ.

Μά ούτε την έποιήνη φάνηκε. Όστε την μεθεομένη. Όταν την τετάρτη μέρα παρουσιάστηκε, με μάτια πλαισιωμένα από βοθείς κύ-κλους, με πρόσωπο κουρασμένο, και την ρώτησαν τί έπασε, άπάν-τησε λακωνικά:

Από δώ- και μπρός θάρχομαι δταν θέλω...

Και πώς αυτό; άπόρησαν δ-λες.

Δεν έχω πιά ανάγκη να δου-λεύω διαρκώς.

Ένα σιγαλό κουκουσουριό όπο-δέχθηκε τα τελευταία αυτά λόγια. Και μία αδόκητη ζήλεια γεννήθη-κε άνάμεσα σ' αυτήν και τις συνα-δέλφους της.

Η Άλφονσίνα πήρε τόν «άλλο δρόμο»... την κακολόγησε κάποια. Νά μού τό θυμήθηκε...

Ύστερα από μερικές μέρες ή Άλφονσίνα έλειψε πάλι από τό ά-τελιέ. Την άλλη μέρα τού πρωί έγι-νε ή άποκάλυψις.

Την είδα, την είδα έγω... είπε μία συνάδελφος της. Χτές τού βράδυ στην όδο Μομμορανού! Και έζέρετε με ποιόν; Άν μπορήτε να τού φιν-τασθήτε... Με τόν γέρο-κόμη ντ' Άλφονσίνα.

Καίθευα έλεγε τη γνώμη της.

Κι' έσύ, Άλφονσίνα; Έσύ, δεν μάς είπες τα γούστα σου...

Ήταν ή μόνη πού δεν είχε μιλή-σει ός τότε ή Άλφονσίνα, μία γλυ-κειά παχουλή κοπελίτσα με αλο-κόκκινα μάγουλα, έπαρχιωτοπούλα από την Νορμανδία, πού μόλις πριν ένα μήνα είχε προσληφθί στο άτε-λιέ.

Εμμένα, μ' άρέσουν οι άντρες πού έγουν να έροδεύουν...

Η άπάντησις ήταν τόσο άπρο-σδόκητη πού όλες έξέσπασαν σ' ένα ήχηρο γέλιο.

Γέλιοις εινε, λοιπόν, αυτός π' αγάπης έσύ;

Τέτοιος θα εινε... Γιατί σκόνη δεν άπέκτησα έγω κανένα φίλο, δ-πως έδωσας... Μήν ξεγανάτεις πώς δεν έχω παρά μόνο δυο μήνες πού ήρθα στο Παρίσι άπ' τού χωριού μου...

Σ' άρέσουν, λοιπόν, οι έγερο-παράκλητοι, συνεχές το περπατά-ς η συνάδελφος της Λιζέτα. Νά... σ' αν' εκείνον τόν γεροκλόνητα πού ήρθε προχθές με την κόρη του για την τουαλέτα της...

Χά, χά! Εί-σαι μία κουτοπόνητη έπαρχιωτοπού-λα και τέτοια φοβάμαι πώς θα μέ-νεις για πάντα...

Όλο το άτελιέ έξέσπασε σε χά-χανα.

Εμμένα Άλφονσίνα ξέρει τί κάνει! Είπε κάποια άλλη.

Να σάς πω έγω ποιόν άγαπά; πετάχτηκε και είπε μία μικρούλα.

Ποιόν! Ποιόν; ρώτησαν όλες με ζωνήρη περιέργεια.

Τόν Άλέξανδρο Δουμά, υιό...

Νά και ή άπόδειξις! Και ή ναση μοδιότροπλη, ξετρό-πωσε άπ' τη σάνκτα της Άλφονσίνας ένα μικρό μοδιότροπιο τού Δουμά.

Περιπέτειες τεσσάρων γυναικών και τού σήκωσε ψηλά να τού δοθ δ-λες.

Διαβάστε τι γράφει στο εόφυλο, συγέσις, κάτω από τ' δνομα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ: «Ο Ι-δανικός μνηστήρ μου».

Τό άτελιέ όλοκληρο έσείσθηκε από τη φορά πού το ειρωνικά γέ-λια τών μοδιότροπων «Η Άλφον-σίνα, κατακόκκινη πενιχτή άπ' τη θέσι της».

Άρκε! φώναξε. Άν σάς άρέ-σει... Έγώ αυτόν έδιάλεξα. Εμμένα, ως έκει φτάνει ή φιλοδοξία μου... Όχι σ' αν και σάς πού πάτε με τούς άλθεις!...

Η Άλφονσίνα παίρνει τόν άλλο δρόμο...

Η αλήθεια ήταν ότι ή Άλφονσί-να Πλεσσίς, έχορίζε άπ' όλες μέ-σα στο έργοστηριο ραπτικής, με το έξελικτικό πνεύμα της, την γοη-τευτική όμορφιά και την άφωγη χάρη τού κορμιού της. Άν και έ-παρχιωτοπούλα, δεν ήταν ούτε έ-

και πλησίασε την άρχιεργάτρια. Όόρσε την όπερική τουαλέτα, πού άνέδειξε όπτομα όλες τις κρυμμέ-νες όμορφίες τού κορμιού της, έρ-ριξε μία θριαμβευτική ματιά γύρω της, κι' ύστερα έπτε ένώ τα μάτια της άστράφταν από εύτυχία:

Είπε δική μου! Σας άρέσει;...

Η «ούρα» τών έραστών

Έτσι έκλίνωσε για την μεγάλη ζωή ή μικρή Νορμανδή χωριο-πούλα με τα όλοκόκκινα μάγουλα. Μετά τόν «γερο-κόμη» ήρθε ο νεαρός όποκόμης Σαινούρ, πού της έχορίσε μαζί με την χλιδή, τόν πλούτο και τόν βίαιον έρωτα, και τό πάθος για τό ποτό...

Και κατοπιν με την σειρά ο ύ-πασιπτής τού Λουδοβίκου Φίλιπ-που, ο νεαρός όπολοχαγός Κάτ, ο πλούσιος μεγαλέμπορος Νοντιέ, πού τόν διεδέχθη ο γιός του, κι' ένα πλήθος άλλων έραστών...

Όλο το Παρίσι άρχισε να μιλά ήδη για την περίφημη «μοδιότρο-πα» πού είχε σαηνέψει τούς πλου-σιωτέστους νέους της έποχής και είχε ελσχωρήσει στην άριστοκρατία με μόνους «τίτλους» τα προσόντα της όμορφίας κι' της σαγήνης της.

Η Κυρία πού έπινε, κάπνιζε και φορούσε μία καμέλια στο στήθος, άποτελούσε ήδη τό μύλον της έρι-δος τών δόν Ζουόν της έποχής...

Όποιος πάει μαζί της κατα-στρέφεται!... έλεγαν, οι κακές γλώσσες γι' αυτήν.

Δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να προσφέρει την όμορφιά της στους όρωποαθείς, την δικαιολο-

Κι' αυτό το σάμα μου, ούτε αυτό δεν μού άνηκε πιά, τοπλε διακρυμμένη. Άνθηκε στο σάρκι της χειρότερης άρρώστιας πού μού χάσιος ή ζωή τού γλυτεριού και τών διασκεδάσεων: στη φθίσι!

Μαζί της έδάκρυσε και ο συγ-γραφέας.

Κι' όμως ή αγάπη μου θα σ' άναστήση, Άλφονσίνα την παρη-γόρησε. Μόνον αυτή έξέρι να κάνει θαύματα...

Μά ή άμειρωτή τόν άκουε με δυσπιστία. Ήξερε πολύ καλά πόσο κατεστραμμένη ήταν ή ζωή της, πόσο άνόητα ήταν γι' αυτήν την άγνη αγάπη πού της προσέφεραν.

Τά δάκρυα πού πριν λίγες στιγ-μές σιγότρειαν στην άκρη τών βλεφάρων της έκύλησαν τώρα ά-φθονα από μάγουλά της, τα όχρα από τις κατασχρήσεις.

Ο Άλέξανδρος Δουμάς, έσκυψε και τα σκούπισε με τα χείλη του...

ναυτήθηκαν και έννοώσαν κι' οι δυο μιάν άλλοκοιτην ηλεκτρική έκ-κένωση πού τούς συγκλόνησε. Τα μάτια τους τώρα πετούσαν σπίνες. Και τό βλέμμα τους έγινε τόσο διαπεραστικό, πού είχαν κι' οι δυο την αίσθησι ότι βολάνονταν ό ένας γυμνός άντίκρυ τόν άλλον, χωρίς κανένα μυστικό, χωρίς να κρύψουν τίποτε άπ' ό,τι έννοώσαν εκείνη την στιγμή ο ένας για τόν άλλον...

Ο συγγραφέας παρέσυρε την «έ-ταιρα» στην βράντα τού μεγάρου μόλις τελείωσε ο χορός. Κι' έκει, της όρκίστηκε αιώνιον έρωτα...

Άπελπισία έρωτευμένης

Θέε μου! Τι φοβερό! Γιατί να μην μπορώ να σάς άγαπήσω κι' έγω! φώναξε τότε ή Άλφονσίνα.

Σας άγαπούσα από χρόνια, σάς ά-γαπά ήδη, κι' όμως δεν θα μπορέ-σω να σας άγαπήσω στο μέ

ΛΙΒΕΡΙΟΣ ΜΕΤΑΠΡΑΞΙΝΑ ΓΑΝΤΙΑ

80 — "Ω! Ο διευθυντής της 'Αστυνόμενης' φαίνεται αν-
θρώπος που δεν έχει τί-
ποτ' γίνεσαι. Φαντάσου, Ζε-
φρονά δι, όταν τού μιλού-
σα για το «Κόκκινο Δαχτυλίδι» απο-
ρούσε. Σχεδόν άρνησαν την ύπαρξη
τέτοιας συμμορίας, και τούτο την
στιγμή που βλος ό κόσμος έχει δι
ή συμμορία αυτή δα και τρομοκρα-
τεί.

— Καί τί απέγινε στο τέλος;
— Αναγκάσθηκαν να τον πείσω μ' ά-
ποδείξεις για τή περί ύπαρξεως του
«Κόκκινου Δαχτυλιδίου», όποτε δι-
μόνο δέν άρνήθηκε να μου δώσει την
βοήθεια που του έζητήσα, αλλά και
με παρακάλεσε θερμάτα να μη φύ-
γω από την 'Αγγλία, άν προηγουμέ-
νως δέν έκκαθαρίσω τον τόπο από
τούς κακούργους αυτούς.

— Όστε τώρα;
— Είμαι έφοδιασμένος μ' ένα πο-
λύτιμο έγγραφο, που διατάσσει όλες
τις άστυνομικές αρχές της 'Αγγλίας
να τεθούν υπό τις διαταγές μου, μό-
λις τό ζητήσω. Δέν θα κάμω όμως
χρήσιν του έγγραφου αυτού, παρά μόν-
ον έν έχάρτη ανάγκη. Διότι, κατά τό
σχέδιο που έχω καταστρώσει για νά
εξιτιμήσω μέσ χροιάς μου μόνο οι
άστυφυλάκες σου.

— Πού είνε διολι διανέμονται.
— Μ' αυτούς λοιπόν θα κυριεύσω-
με τόν πυργο.
— Πιστεύετε λοιπόν δι θα βρε-
θούμε στην ανάγκη να...πολεμήσωμε;
— Δέν έξω. Καί αυτό όμως μπο-
ρεί να συμβή...

— Καί τότε νομίζετε δι θ' αρχί-
σωμε την έκστρατεία αυτή;
— Αφού τό πρωί.
— Τόσο γρήγορα;
— Γιατί όχι; Δέν χρειάζονται δά
και πολλά πράγματα...

— Έκείνος μετά τόν Τόννυ καί τού
είπε...
— Ε, Τόννυ, έτοίμασε τή φορέμα-
τα που σου είχα;
— Μάλιστα. Ή κυρία Χάλλεϋ ράβει
από σήμερα τό πρωί τό φορέμα της.

— Έως τό βαθύ θα είνε διά έτοιμα.
— Καί ποίει, Τόννυ, όπως κι άν
έλθουν τά πράγματα. Έσύ πρέπει να
φύγεις αφού τό πρωί για τόν πυργο.
— Θα φύγω, κ. Τόννυ Κόξ.
— Η κυρία Χάλλεϋ τί λέει;
— Αύτη έπιμένει στη γνώμη της.
Θέλει να φύγη μαζί σας.

— Α, Τόννυ, ή κυρία Χάλλεϋ είνε
άνυποφάνη.
— Τό έξω, κ. Τόννυ Κόξ. Έγώ εί-
μαι σέ θέσι να τό έξω καλύτερα από
σας. Δέν μπορούμε όμως να κάνουμε
καί διαφορετικά...

— Έχει γούστο, Τόννυ, να κανονί-
ζη τώρα τά σχέδιά μας ή κ. Χάλλεϋ...
Πήγαινε καί δώσε της νά καταλάβη
δι πρέπει να κάνει αυτό, που απε-
φάσισα έγώ. Καί τώρα προσέσε σ' α-
υτά που θα σου πώ, Τόννυ: Οά
φύγετε αφού τό πρωί για τόν πυργο.
Και δι, διήποτε, κι άν συμβή, δι-
ποσότητες κι άν έλθουν τά πράγ-
ματα, εσύ θα έξακολουθήσεις νά ποι-
είς τόν ρόλο σου. Τόν οόλο διαλαδή
ένός λημονηθέντος κληρονόμου τών
δέν θέλει ν' αποβενωθεί τών πυργών,
που δέν θέλει ν' αποβενωθεί τών δικαιο-
μάτων του.

— Μείνετε ήσυχος, κ. Τόννυ Κόξ.

— Όταν ό Τόννυ έφυγε ό Τόννυ Κόξ
πήγε καί βρήκε τήν Ζεφρονά.
— Ο Γάλλος άστυνομός ήταν μετημ-
φρασμένος σε μηχανικό μεταλλείου,
οι δέ άστυφυλάκες του σε εγγάτες
μεταλλουργούς.
— Μωρά! Έκανε ό ντέκτεβι. Λύ-
ριο λοιπόν τό πρωί Ζεφρονά, εσύ
καί οι εγγάτες σου θα φύγετε μέ τό
ίδιο τραίνο που θα φύγη καί ό Τόν-
νυ. Είνε περιτό να δείτε πως γνω-

ρίζεσθε. Θα πάτε κατ' ευθείαν στον
πύργο καί θα μέ περιμένετε στο μέ-
ρος που σάς ώρισα. Θυμάσαι τό μέ-
ρος;

— Έκεί που τουφεκίστηκε ό στρα-
τιώτης που έκλεψε τό γαλάζιο μαν-
τίλι. Έτσι μάς τό όνόμασαν τό μέ-
ρος.

— Μάλιστα. Μ' όλο που ούτε εσύ
ούτε έγώ ξέρουμε τό μέρος αυτό, θα
ρωτήσωμε καί θα τό βρούμε.

— Βεβαίωτατα.

— Όταν φθάσετε εκεί, θα στήσετε
τις σκιές σας καί θα περιμένετε
νάρθη. Μπορεί νάρθη γρηγορά, πι-
θανόν όμως καί ν' άργήσει. Στο με-
ταξύ, εσύ Ζεφρονά, μέ την πρόφασι
δι κανείς μεταλλευτικής μελέτης
κατ' έντολήν της 'Αγγλικής Κυβέρ-
νησεως, σύμφωνα μέ τό έγγραφο του
Υπουργείου που πήρα, θ' άρχισης
να τριφυλίζεις στον πυργο. Δι ση-
μειώνεις κάθε τι τό ύποπτο, θα κα-
τασκοπεύεις, θα παρακολουθείς τις
κινήσεις καί τα διαρήματα αυτών
που κατοικούν στον πυργο.

— Πολύ καλά.

— Καί τώρα, Ζεφρονά, μπορεί νά
σ' απολαύσεις... Έσύ θα φύγεις
αφού τό πρωί, έγώ όμως θα φύγω
μετά μία ώρα, διότι έγώ πνέγω διά
βαλδασής. Θα φθάσω στις 'Αγγλικές
ακτές, που είνε κοντά στον πυργο,
αφού τό βράδυ. Θ' αποβιβασθώ νύ-
χτα, καί νύχτα θα κατευθυνθώ στά
περίχωρα του πυργού.

— Σας εύχομαι καλή έπιτυχία κ.
Τόννυ Κόξ.

— Τό ίδιο κι' έγώ καί καλήν άντά-
μοσι, Ζεφρονά.

Και οι δύο άστυνομικοί έσφιξαν
τά χέρια τους κι' έχορίσθησαν.

— Ο Ζεφρονά, ως μηχανικός μεταλ-
λειών, έφοδιασμένος μέ διαταγή του
άρμοδιού ύπουργείου, που τόν διέ-
τασσε να προβαίνει σε μεταλλεολο-
γικές μελέτες σ' όποιοδήποτε μέρος
του 'Αγγλικού εδάφους, έφυγε τό
πρωί της επομένης μέ τόν σιδηρό-
δρομο, έχοντας μαζί του τούς δεκα-
πέντε μετημφρασμένους άστυφυλά-
κες.

Μέ τό ίδιο τραίνο, μετημφρασε-
νός σ' 'Αγγλο γαιοκτήμονα, έφυγε
καί ό Τόννυ μέ την κυρία Χάλλεϋ.

— Ο Τόννυ Κόξ είχε αναχωρήσει από
την προηγουμένη μ' ένα μικρό άτιμό-
πλοιο, που έξυπηρετούσε την γραμ-
μή της άκτοπλοίας τών δυτικών άγ-
λικών άκτών, οι όποιες ως έπί τό
πλείστον είνε βραχώδεις, άγριες σχε-
δόν, άκατοίχτες καί άπροσπέλαστες
στά μεγάλα άτιμόπλοια.

Κι' έτσι ή νέα έκστρατεία του Τόννυ
Κόξ κατά του «Κόκκινου Δαχτυλί-
διου» άρχισε.

— Διάβολε, διάβολε! έπιθυμούσε ό
Τόννυ Κόξ ένώ τό πλοίο έτοξεζε προς
τό σημείο της κατευθύνσεώς του.
— Αν άποτύχω αυτή τη φορά, θα εί-
μαι έντελώς άνίκανος καί πρέπει να
προέσω τό φουστάνι της κυρία Χάλ-
λεϋ.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ «ΦΑΝΤΕ ΚΟΥΠΑ»

Ο «ΦΛΩΚΟΣ» ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΙΑΣ

Από μέρες μετά την άφιξη του στην
'Αγγλία, μετημφρασμένος σε κομπο-
νιστήν στήν κομπόση «Οσασφίν»
της κομητείας Σώσεξ έφοντά στην ό-
ποια ύφονόταν ό πυργός του κομη-
τός Σόμερσετ, όπου βρισκόταν τώρα
έγκατεστημένος ό «Σκελετός μέ τά
Πράσινα Γάντια» καί φυλακισμένες
οι δύο 'Ινδές πριγκίπισσες.

— Ο κομψός ζωγράφος, άφού πέρασε
χαζεύοντας πολλούς δρόμους της
κομποπόλεως, σταμάτησε φαεινά
μπρός σ' ένα ζυθοπωλείο, έξω από
τό όποιο ήταν έγκατεστημένος ένας πα-
χύσαρκος κύριος, ό «Αρθούρ» Άλλες,
που από χρόνια τώρα άπορούσε από
τά εισοδήματά του.

— Ο Τόννυ Κόξ πλησίασε τόν παχύ-
σαρκο κύριο, τόν χαιρέτησε καί τόν
έρώτησε:

— Είσθε ντόπιος;
— Μάλιστα, απάντησε έκείνος.
— Α, χαίρω πολύ. Έσείς ίσως
μπορείτε να μου δώσετε μερικές
πληροφορίες. Έπιτρέψτε να κα-
τήσω;
— Εύχαριστώ.

— Ο ντέκτεβι έπήρε ένα κάδισμα
καί έκάθισε κοντά του λέγοντας:

— Είμαι ό Τζέιμς Λέντιν, ζωγρά-
φος, όπως θα μαντεύατε.

— Φαίνεται από τό ντύσιμό σας.
— Πράνται να λάβω μέρος σ' ένα
διαγωνισμό, που προκηρύχσε ή Κυ-

βέρνησις. Τό θέμα στο- όποιο θα
διαγωνισθούμε είνε ή αναπαράστα-
σις έκ του φυσικού τών 'Αγγλικών
τοπίων, που έχουν σχέση μέ την
ιστορία του άγγλικού στρατού.

— Λοιπόν;

— Έγώ λοιπόν, είχα άκούσει δι
κάπου έδώ κοντά είνε ή πεδιάς του
«Γαλάζιου μαντιλιού». Ή πεδιάς
αυτή δέν έχει σχέση μέ τόν άγγλικό
στρατό;

— Μεγάλη μάστις.

— Λέγετε δι έτυφεκίσθη ένας
στρατιώτης...

— Καί, έτυφεκίσθη... Ο Ρόντερ.

— Ω, κύριε...

— Αρθούρ Άλλες, έτσι όνομά-
ζομαι.

— Α, κύριε Άλλες θα ύποχρεώ-
σετε πολύ ένα ζωγράφο άν τόν
όδηγήσετε νά βρη τό μέρος ο-
που...

— Τό μέρος, φίλε μου Τζέιμς, είνε
εγκαλω τό βοής. Θέλεis νά τό ζω-
γραφήσις;

— Ναί.

— Λοιπόν, για νά έπιτύχης νά ζω-
γραφήσις τό μέρος που έχουν κάποια
σημασία για την στρατιωτική ιστο-
ρία του τόπου, πρέπει να έξερς προ-
τά πρώτα αυτή την ιστορία. Ξέρεις
την ιστορία του «Γαλάζιου μαντι-
λιού»;

— Όχι.

— Θέλεις νά σου την διηγηθώ;

— Αν δέν σάς κουράζει...

— Κάθε άλλο, άφού πρόκειται νά
βοηθήσω ένα καλλιτέχνη. Άκουσε,
λοιπόν, πόσο τραγική είνε ή ιστο-
ρία αυτή.

— Ο Τόννυ Κόξ καί άλλο ήθελε νά
κάνη παρά ν' άκούση μία ιστορία που
δέν τόν ένδιέφερε. Έπειδή όμως ό
«Αρθούρ» Άλλες ήταν από τούς φυλ-
άρχους έκείνους από τούς όποιους μπο-
ρεί κανείς νά μάθη πολλά, ό Τόννυ
Κόξ όχι μόνο τόν άφήκε νά μιλήσει,
άλλά έδειξε καί έξαιρετικό ένδιαφέ-
ρον για την ιστορία του «Γαλάζιου
μαντιλιού», λέγοντας:

— Ω, κ. Άλλες, θα σάς είμαι αλω-
νός ενθουσιώμενος για την καλωσύνη σας
αυτή.

— Ο παχύσαρκος εισοδηματίας, έπή-
ρε τώρα ένα σοβαρό ύφος, που έμρι-
ζε στην περιστασι, καί άρχισε νά διη-
γήται την ιστορία του, ή όποια έ-
κράτησε σχεδόν έπί μία ώρα.

— Όταν έπί τέλους έτελειώσε, προς
μεγάλην άνακούφιση του Τόννυ Κόξ,
δίδεν συγκινημένος ό ντέκτεβι, είπε:
— Πολύ θλιβερή ιστορία, κ. Άλλες...
— Θλιβερή καί θλιβερή... Ε, κα-
λέ μου ζωγράφε, έδώ ό τόπος μας έ-
χει πολλές θλιβερές ιστορίες καί πολ-
λά μυστήρια...

— Μυστήρια!

— Ναί, ναί. Καί τό δυστύχημα εί-
νε δι δέν έχουμε καλή άστυνομία.
— Αν είχαμε θα άνεκαίπατε πολλά
πράγματα. Καί από πάντων θα έ-
φροντίτε νά μάθη ποιος καί τί ήσαν
έκείνοι οι δύο γυναίκες που έβγαλαν
πρό ήμερών από μία θαλαμγγο σκε-
πασμένες καί της έβαλαν σ' ένα ά-
μάξι.

— Μπα! άκουσε ό Τόννυ Κόξ μέ προσ-
ποιητή έκπνοια.

— Τις έβραλαν σ'ένα άμάξι; Καί που
τις πήγαν;

— Έξω κι' έγώ. Έγώ δέν είμαι ά-
στυνός. Άν όμως έχοταν έδώ έ-
ως άστυνός, θα τόν βοηθούσα νά
βρη τό άμάξι καί από τόν άμάξι θα
μύθανε ίσως πού έπήγαν τίς γυναίκες.

— Α, καί είδατε τό άμάξι που τις
έπήρε;

— Μάλιστα.

— Θ' αναγνωρίζατε τό άμάξι ή τόν
άμαξά άν τόν έβλέπατε;

— Καί βέβαια. Αυτή μάλιστα τη
στιγμή βρισκόταν εκεί. Έκεί... Κυ-
τάξτε... έκεί στην πλατεία.

— Είσαθε βέβαιος;

— Χωρίς άλλο, αυτός είνε.

— Ο Τόννυ Κόξ εύχαρίστησε τόν παχύ-
σαρκο εισοδηματία για τις πληροφο-
ρίες του, τόν άπεχαρίστησε καί κα-
τευθύνθη προς την πλατεία. Έλλη-
σας μετά τόν άμαξά καί τού είπε
έπιτακτικά:

— Προχωρεί.

— Καλά, καί για πού δρόμο.

— Προς τό άχούρι σου, όπου καί
νέ.

— Καί γιατί παρακαλώ;

— Πρέπει να σου μιλήσω ιδιω-
τέρως.

— Ο άμαξάς έλώμιασε. Μετά έπα-
ξε μέ χέρια που έτορμαν τά ίντα, πριν
προφθάση ό Τόννυ Κόξ νά μπη. Τό
αύστηρο όμως βλέμμα του άστυνομι-
κού τόν έκανε ν' αλλάξη γνώμη καί
τακτική.

— "Αν θέλετε κύριε, νά μέ κουβεν-

τιάσετε, είστε μπορείτε, μου φαίνεται
να τό κάμτε καλύτερα έδώ καί όχι
στο άχούρι μου. Φθάνει να μου πη-
ρώσετε την ώρα που θα χάσω.

— Πραγματικά, μπορούμε νά μιλή-
σωμε κι' έδώ. Κατέβα από την θέσι
σου.

— Ο άμαξάς κατέλαβε μέ ποιόν είχε
νά κάνει καί ύποαρεστίοναν για την
συνάντησι αυτή. Δυστόσο ή περιστα-
σις τόν έκανε νά ύπακούση καί νά
φανή ψυχραιμος:

— Είμαι έτοιμος νά σάς άκούσω.

— Τι θέλετε από μένα, ρώτησε.

— Ποшта άπ' όλα έξερεις ποιος είμαι;

— Μυστικός άστυνομός.

— Τό βρήκες. Καταβαλνίσεις λοι-
πόν δι δέν μπορείς νά παίξης μα-
ζί μου.

— Κι' έγώ, όπως όλοι στο Σώσεξ
ξέρουμε δι μυρίζεσθε τούς κακούς
όπως ή γάτα τούς ποντικούς καί έμα
σας μπουν ό φύλοι στα ύβια για κα-
νέναν, δέν σάς ξεφεύγει...

— Είμαι πολύ εύχαριστήμενος που
μάς έξερει τόσο καλά. Καί τώρα φρό-
ντισε ν' απαντήσ μ' εύχαρίστησι σ'α-
τά που θα σέ ρωτά. Έπίσης κανένα
ταξιδιώτη από μία θαλαμγγο την ή-
μερα που έφθασε στο λιμάνι;

— Την μέρα όχι, την νύχτα όμως
έπληρα.

— Ήσαν γυναίκες, δέν είνε έτσι;

— Ναί!

— Ξέρεις ποιές ήσαν;

— Όχι.

— Πού τις ώδηγησες;

— Τό δάσος, είπε ό άμαξάς κυρί-
ζοντας άλλου τό βλέμμα του μέ ύφος
άνδρα που στενοχωρημένου.

— Πρόσχε, επανέλαβε αυστηρά ό
άστυνομός. Μην έχεις την ιδέα δι
σου κάνω αυτές τις έρωτήσεις διότι
δέν έξω τό τί έγινε εκείνη τη νύχτα.

— Επίσης τις γυναίκες από την παρα-
λία στις όπώ ακριβώς, δέν είνε έτσι;

— Μάλιστα.

— Πόση ώρα χρειάζεσαι για νά πās
στο δάσος;

— Θέλω μισή ώρα, τό πολύ-πολύ
τρία τέταρτα, απάντησε ό άμαξάς χω-
ρίς ν' αντιληφθή την παγίδα.

— Ε, τότε πές μου, μολίς μπήκα
οι γυναίκες στο άμαξά σου τις έπληγες
κατ' ευθείαν στο δάσος;

— Ναί, κύριε.

— Μου τό λές άλήθεια αυτό.

— Ναί, επανέλαβε ό άμαξάς κυτά-
ζοντας θαρραστά τόν ντέκτεβι.

— Εάν αυτό είνε άλήθεια, έξηκο-
λούσθες ό ντέκτεβι, τονίζοντας κά-
θε λέξι του, που έπέρασε τις ώρες
που έμυσολάβησαν από την στιγμή
που έφυγες ως την στιγμή που έφθα-
σες στο δάσος; Γιατί έκανε όχι μισή
ώρα, όχι τρία τέταρτα άλλα δέκα ό-
λόκληρες ώρες.

— Ο άμαξάς ένιψύρισε μία βροσιά ά-
νάμεσα σ'α δόντια του, ένώ ό Τόννυ
Κόξ τόν παρατηρούσε μ' ένα αινύ-
ματώδες χαμόγελο.

— Βλέπεis δι σε κρατώ, είπε ατά-
ραχος στον συνομιλητή του. Θα μου
πης την άλήθεια ή θέλεις νά μετα-
χειρισθώ άλλα μέσα.

— Ο άμαξάς έκνύταξε γύρω του άνή-
συχ, έότισσε για μία στιγμή [καί
μέτρησε μέ κάποια σύγχυσι:

— Εάν σάς έλεγαν την άλήθεια, θα
μ' άφηνανε έλεύθερο;

— Ναί.

— Τότε λοιπόν πρέπει νά μάθετε
δι δέν ώδηγησε τις γυναίκες κατ'
ευθείαν στο δάσος. Έκεί τις έλθνη
κατά τά ήμερομηνία. Τις άφηνα εκεί
που άρχισε ό δρόμος προς τόν πυ-
ργο του Σόμερσετ. Οι άνδρες που
τις συνόδευαν μ' έβριζαν.

— Καλά, πριν νά πās στο δάσος,
πού τις έπληγες;

— Στο πανδοχείο «Τών Όδοιπό-
ρων του Βορρά».

— Ο Τόννυ Κόξ σημείωσε στο ση-
μειωματάριό του τό όνομα του παν-
δοχείου καί μετά ρώτησε:

— Πού είνε τό πανδοχείο αυτό;

— Από όρες μακριά απ' έδώ.

— Σε ποιά μακριά απ' έδώ;

— Στο τέλος τών άκρίβων.

— Τό ποτάμι. Έκεί σταματά ό δρό-
μος, κι' εκεί είνε τό πανδοχείο.

— Καλά, τί έκάρματε εκεί, καί πό-
σοι ήσαν;

— Έγώ καί δύο άνδρες που σחי-
νισαν καί τού παλυνισού. Ο ένας λέ-
γεται «Άβελ Μάικερ καί ό άλλος
Μαίλντ Μπόγο».

— Είνε Άγγλοι;

— Ποιός έξέρει. Λένε δι είνε 'Α-
μερικανοί από τό Σικάγο. Είνε δύο
χρόνια που βρισκονται στον τόπο μας.

— Καί τί έκαναν λοιπόν αυτοί;

— Ήλθαν καί κατέβασαν τις δύο
γυναίκες από τό άμαξά μου. Έκείνος
που τις άποβενώσαν φαίνεται δι τις
είχε παρακάσει μέσα στο άμαξά, γιατί
άλλοιώς δέν έληγγείται τό πράγμα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: ή συνέχεια.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Η υπερτρίχωση των γυναικών

Α'

Οι περισσότερες γυναίκες γεν-
νιούνται χωρίς υπερτρίχωση, γι-
ατί οι αδένες που παράγουν τήν
ανδρική ορμόνη, τήν τεστοστερόνη, ή-
ναι πολύ μικράς ποσότητας. Αλλά
κάποιες γυναίκες γεννιούνται με
υπερτρίχωση, ή με υπερτρίχωση, ή
με υπερτρίχωση, ή με υπερτρίχωση.

Τι είναι υπερτρίχωση; Είναι ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση είναι ή υπερτρίχωση,
ή υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση, ή
υπερτρίχωση, ή υπερτρίχωση.

Υπερτρίχωση

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση οποιουδήποτε θύματος του παρόντος τεύχους, διαφυλάσσοντος παντός δικαιώματός μας.

Τόποις
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ
ΕΤΑΙΡΙΑΣ» Α. Ε.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
ΜΙΧ. ΔΕΛΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΣ
(Κατοικία: Σεμέλης 23)

γούδαει κανείς πολλές φορές και σκέπτεται κάποιον, χωρίς αυτό να είναι αποτέλεσμα βαθύτερης συγκινησιμότητας. Τού άρεσει να συνδυάζει το τραγούδι του με κάτι που ξεχάσει, με κάλ μένει άσυγκινητος έσωτερικώς. «Αλλωστε, η όλη του στάση απέναντί σου είναι τέτοια που δεν πρέπει ν' άνησυχείς...

Α. Κ.

Σήμερα δεν θά σ' εμαλώσω. «Οχι καλέ μου, γιατί βλέπω πως η λογική και η θέληση, άρχισαν να ξετοπίζουν τον πεισιμισμό. Μπαρά! Πόση χαρά μου προέβλεψε αυτό!... Σε βεβαίω, πως έδιάβασα τρεις φορές το γράμμα σου και κάθε φορά έμενα και περισσότερο ικανοποιημένη. Μιά και με άκουσ, μία και δίνεις προσοχή σι. Λόγω μου, θέλω —τό θέλω καταλαβαίνεις— να εξακολουθήσεις να ένισχύς τη θέλησή σου. Μιά και μόνη σκέψης να κυριαρχή στο μυαλό σου: «Η σκέψης ότι πρέπει να γίνης καλή. Ξεκινώντας απ' ούτην θα κάνης δ,τι πρέπει, ό,τι χρειάζεται για να τό επιτύχης. Κι' αυτά που χρειάζονται θά σου τά έχη πη ό γιαιτρός.

Δέν με κουράζει διάλου, καλέ μου, να διαβάζω τα γράμματά σου. Γράφε μου όποτε θέλεις κι' όταν αυτό δεν πρόκειται να σ' κουράση. Εύχομαι με όλη μου την καρδιά τό καινούργιο σου γράμμα να είναι άκόμη πιο αίσιόδοξο και τό ήθικό σου άκόμη πιο ένισχυμένο. «Ετσι;

«Μιά άτυχία»

Δέν μου γράφεις τόν ήλικία σου, μά έγώ, συμπεραίνω πως πρέπει να είσαι πολύ νέα ή τουλάχιστον έχεις μένει πολύ παιδί άκόμη. «Ω-ραίο πράγμα να διατηρή κανείς την αφέλεια του παιδιού, τη φρεσκάδα του μυαλού του κι' όταν δεν είναι πιά παιδί. Μά' δεν πρέπει να είναι και σ' όλες του στιγμές παιδί. Καί έξηγομαι: σ' γεγονότα άσημαντα, δίνεις σημασία περισσότερο απ' όση άξίζει. Όταν λοιπόν, αγαπητή μου, κατορθώσης να γίνης σοβαρότερη σ' όρισμένους σκέψεις, θ' άποφύγης πολλή άτυχία. Οί μικροκαυγάδες όί σημερινόι, όί όποιοι ούσιαστικώς δέν έχουν σοβαρή σημασία, υπάρχουν έκδουν σοβαρή σημασία. Γι' αυτό φρόντισε να συγκρατήσης τά παιδιαστικά νεύρα, να κάνης πως δεν καταλαβαίνεις και όρισμένες — έστω και πειρακτικές — έδηλώσεις, τό επίσης παιδιού σου, τό έπ' όσον θά βγής ζημιωμένη. «Εκεί έγκείται ή τέχνη της γυναίκας...

Ε. Μόσχ.

«Αν δέν άπατώμαι, μου έχεις ξαναγράψει αγαπητή μου. Καί φαίνεται έπειδή, δέν έμεινες ικανοποιημένη από την άπάντησή, άπεφάσισες ν' αλλάξης τόν γραφικό σου χαρακτήρα και να προσθέσης όρισμένες λεπτομέρειες, που κατά σέ, ίσως με παραπλανούσαν... Λοιπόν, αγαπητή μου, θέλω να σ' βγάλω από την πλάνη, ότι έγώ θά μπορούσα να έχω τις δυνατότητες να σ' καθοδηγήσω πως θά μπορούσες να συγκινήσης και να κερδίσης την καρδιά μιας όμορφου μας.

Φρόντισε να συμβουλευθής καλό-τερα κανέναν γιατρό.

Νεοσκόμην

Λίγο υπερδωμένη ή περιπλοκή σου. «Ίσως να τό μεθύθηκες και κατά την άπάντησή σου. Πάντως έγώ δέν μπορώ να καταλάβω πώς σου και φοβάσαι να δαχθής γιατί είναι έλλειψος και δέν μπόρεσα να βοήθην άνη, ποιών άπ' όλους αγαπώ. «Αφού λοιπόν, ό φίλος, ό μυστικός άρραβό-

νιαστικός, έκείνος (ποιός;) που μυστικά αγαπώ, άποτελούν για μένα μια έρωτική σαλάτα που δέν είμαι σ' θέση να γευθώ την ούσία της, δέν έχω να σου άπαντήσω παρά σ' έκείνο που καταλάβα μόνον.

Φυσικά δέν ήδύπει να παντρευθής Έ-ναν άνθρωπο που δέν αγαπώ και που είναι φτωχός, υπό συνθήκες μάλιστα τέτοιες έρωτικής σαλατοποίησης.

Μαίρη Μ.

Δέν βλέπω, αγαπητή μου, πούθενά τόν έξαιρετικό άνθρωπο, έστω και αν οί συνάδελφοί σου τόν θεωρούν για τέτοιο. Ξέρεις, ότι εσύ δεν πρέπει να τόν κρίνεις και να τόν βλέπεις όπως οί τριγύρω σας. Μπορεί να είναι ευγενής και καλός κανείς προς τούς ανθρώπους που συναναστρέφεται και συνεργάζεται, μά αυτό δέν σημαίνει ότι είναι και έ-ξαιρετικός άνθρωπος. Είναι ζήτημα πω-νών και άνατροφής, που δέν είναι άπό-κωλο να τ' άποκτήσης κανείς, όταν τού τό έπιτρέψη τό περιβάλλον.

Έγώ, λοιπόν, τόν βλέπω, ως έναν κοινό τύπο, που παντρεύτηκε για να πάει προίκα κι' ό οποίος έχει την ικανότητα να όμολογή ότι δέν αγαπά την γυναίκα του. Συγχρόνως δέν θέλει ν' άφισση άνομιεπάλληλη την πηγή της ήθους που τού παρουσιάζεται στον έρωτα μιας άλλης κοπέλας.

Τώρα αν αυτή ή κοπέλα είναι σωστό να παραβλέψη τό πάντα και να δαχθί-ναι τού ικανοποίηση τις επιθυμίες του, είναι άλλος λογαριασμός. «Έξαρτάται ά-πό τό σ' ποιά έπιπτώση έχει τοποθετή-σει την άξιοπρέπειά της...

Α. Π.

Σού όμολογώ ότι τό γράμμα σου μ' έφερε σ' πολύ δύσκολη θέση. Είμαι άναγκασμένη, λόγω τών όρων υπό τούς όποιους παρουσιάζεται ή κατάσταση, να σου πω να φανής διαλλακτικός. «Αν δέν μπορείς να ζήσεις άλλοιώς, προ-σπαθήστε να ζήσετε σάν δυο καλοί φί-λοι στό μέλλον, με κοινό σκοπό την ά-νατροφή και την έντιμία τού παιδιού σας. Τό ζήτημα της θεραπείας σου, συζητήσε τό με την γυναίκα σου και αναλόγως με ό,τι σου πη θ' άπορα-σίσης.

Τό τηλεφώνημά της, στη στιγμή που τό έκανε, προδίδει ότι δέν είναι μία γυ-ναίκα που στερείται όρισμένα προσόν-τα για να φανή μία καλή σύμβουλος στο μέλλον.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

«Επειδή άναγνώστριες και ά-ναγνώσται μας, παρεπονέθησαν ότι άργούν να λάβουν την ά-πάντησή μου, ές τό έξής, όλοι οί άναγνώσται τών «Αθηνών και τού Πειραιώς θά λαμβάνουν από τά γραφεία μας γρα-πτήν άπάντησι ότίς έρωτήσεις τους, δέκα ήμέρες μετά την κα-τάθεσή τους ή την παραλαβή τους, αν αυτές σταλούν ταχυδρο-μικώς. (Στην δεύτερα περι-πτώσι θά άναγγέλλωμεν λήψιν). Πέραν της προθεσμίας αυτής, αί άπάντήσεις θά παίρνουν σει-ράν δημοσιεύσεως, και θά δημο-σιεύωνται στο περιοδικό μας τουλάχιστον τρεις μήνες άργό-τερα.

Οί άναγνώσται μας τών έ-παρχιών πρέπει άπαραίτητως επί κεφαλής της έπιστολής να άναγράφουν την πόλιν ή τό χωριό στο όποιο κατοικούν. «Ε-πίσης, πρέπει έντός της έπιστο-λής να άναφέρεται τό πραγμα-τικό όνομα τού ή της άποστο-λέως, καθώς και τό φύλον αύ-τού.

Και άλλη μία παρατήρησις: ή χρονολογία γεννήσεως πρέ-πει να συμφωνή με τό νέο ήμε-ρολόγιο, τό έν χρήσι από τού 1922.

ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΜΑ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

Οί άναγνώσται μας και οί ά-ναγνώστριες μας άποτεινόμενοι στην Γραφολογία πρέπει ές τό έξής να άναφέρουν άπαραίτη-τως την ήμερομηνία γεννήσεως (μόνον ήμέρα και μήνα) για να λαμβάνουν άπάντησι μεγαλυ-τέρας ακριβείας.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Δέν υπάρχει κομμάτι άμφιβολία ότι έχει πίσος τόν κόσμο ή μαγία τού πουλημάτος. Βρίσκουν διάφο-ρες προφάσεις για να δικαιολογή-σουν αυτή την τάσι τους: Την ά-κριβεία της ζωής, την έλάττωσι τών εισοδημάτων τους, και χίλια δυο άλλα. «Η άλήθεια όμως είναι μια: ότι τούς έπιασε ό πανικός τού πουλημάτος. Λίγοι είναι εκείνοι που πωλούν από άνάγκη, οί περισ-σότεροι είναι εκείνοι που προσεβλή-θησαν από την έπιδημία της έπο-χής. Είς αυτό συντελεί βεβαίως και τό πλήθος τών καταστημάτων τού είδους αούτ' που διευθύνον-ται, ως επί τό πλείστον, από κυ-ρίες. Οί κυρίες αυτές θησαυρίζουν κατά τά λεγόμενα πολλών, διότι κάνουν μίαν έπιχείρησιν έπικερδή και τελείως άκίνδυνον, άφού δέν ρισκινούν ουδέ τό μικρότε-ρον κεφάλαιον. «Ενοικιάζουν μίαν βιτρίναν πληρώνοντας στόν κατα-στηματούρχον που τούς την παρα-χωρεί ένα ποσόν επί τών κερ-δών και έπειτα περιμένουν τά προς πώλησιν είδη που δέν άργούν διόλου να παρουσιασθούν, άφού, καθώς είπαμε παρά πάνω, όλος ό κόσμο προσεβλήθη από την άρρά-στεια τού πουλημάτος. Πόσο θά έ-πρεπε έν τούτοις να άποφεύγωμε τό πουλημα τών πραγμάτων που στολίζουν τά σπύτια μας και άπο-τελούν όρατες άναμνήσεις της ζωής μας! Είναι τόσο εύκολο βέβαια ν' άποφασίσωμε να πουλήσωμε κάτι λέγοντας: «Τό ξαναγοράζουμε άρ-γότερα». Μά αυτό τό άργότερα δέν έρχεται ποτέ. Γι' αυτό συμβουλεύω όλες τις άναγνώστριές μου να ά-ποφύγουν τό μέσον αούτ' της άπο-κτήσεως χρημάτων και να μην ά-ποχωρίζονται τά πράγματα τού σπιτιού τους, τά οικογενειακά τους κειμήλια παρά μόνον έν έσχάτη ά-νάγκη.

Συζυγική ζωή

Δέν υπάρχει πράγμα που να ίκα-νοποιείται δυσκολότερα από την γυναίκα καρδιά. «Η γυναίκα εδ-χαριστείται πολύ δύσκολα και σπανίως είναι άπολύτως εδχαριστη-μένη. «Έχει άνδρα ζηλότυπον, που την όποπτεύεται διαρκώς και δέν της έπιτρέπει ούτε να ντυθί κομ-ψά, ούτε να μακιγιαρισθί, ούτε να πάη σ' συγκεντρώσεις χωρίς αυ-τόν; Στενοχωριέται και διακρύβ-τει παντού ότι περνούν μία ζωή βασανισμένη, ότι έχει για σύζυγον έναν τύραννο που της κάνει τη ζωή μαρτυρική. «Έχει σύζυγο ά-διάφορο, που την αφήνει έλευθερη να φορέθ όσο προκλητικό φόρεμα θέλει, της έπιτρέπει να πηγαίνη παντού, να χαριεντίζεται με τόν ένα ή με τόν άλλον; Τότε παραπο-νείται πως ό άνδρας της άδιαφο-ρεί γι' αυτήν και δέν την αγαπά.

«Η άλήθεια είναι ότι έχουν και οί δυο δικήν.

Μία προσβολή για την γυναίκα έινε καρδιά που κλείνει συνήθως τόσο λεπτά αισθήματα. «Η σημερινή γυ-ναίκα δέν μπορεί να παραδεχθί να ζή κάτω από ένα διαρκή έλεγχο που της δείχνει καθαρά ότι δέν ύ-πάρχει καμμία έμπιστοσύνη εκ μέ-ρους τού συντρόφου της. Με τό να είναι ένας άνδρας ζηλότυπος δείχνει όχι μόνον έλλειψιν έμπιστοσύνης στη γυναίκα του, αλλά και στόν ίδιο τόν εαυτό του, γιατί με τόν αιώ-νια δυσπιστία του άποδεικνύει ότι δέν έχει καμμία πεποίθησι στόν ε-αυτό του και φοβάται διαρκώς πως θά άντικατασταθί από κάποιον άλ-λον. Ξεχνούμε δε ότι ή γυναίκα δέν άγαπά τόν άνδρα που έχει ά-δύνατον χαρακτήρα. Καί ή άδιαφο-ρία όμως εκ μέρους τού άνδρός ε-νε σφάλμα.

«Όταν μία γυναίκα διαλέγει ένα φόρεμα ασφαλώς σκέπτεται αν θά άρέση στόν άνδρα της. «Αν λοιπόν δέν άκούσης τόν παραμυρρό θαυμα-σμό εκ μέρους του δέν είναι φυσι-κό να αισθανθί άπαγοήτευσι: «Ένας μέσος όρος λοιπόν χρειά-ζεται σ' όλα. Μιά έλαφρά ζηλοτυ-πία είναι ευπρόσδεκτη και, μ' όποιο-μα να ποίμε, άπαραίτητη για την γυναίκα φιλοτιμία. «Ας μη ξεχνά

όμως ό σύζυγος να δείχνη στη γυ-ναίκα του ότι έχει έμπιστοσύνη σ' αούτην.

Η μόδα

Ποτέ δέν ήταν τόσο πρακτικές οί γυναίκες όπως είναι έφ' ότος. «Ε-κατάλαβαν χωρίς να τούς τό υπο-δείξη κανείς ότι έπρεπε να ξεδέ-ψουν όσο τό δυνατόν λιγώτερα για τό ντύσιμό τους και δέν έδίστασαν να ράψουν άλατοσάβνια ή τσίλινα φορεματάκια που ούτε κομψότητα ούτε όραιότητα τούς άφαιρούν. «Ο άλατζάς είναι κι' αούτος άρκετά ακριβός έφ' ότος, είναι έντούτοις από τά φθηνότερα καλοκαιρινά ύφά-σματα και παρουσιάζεται σ' όραι-ότατα σχέδια.

Βλέπουμε μονόχρωμους άλατζά-δες, καρεδάτους ριγέ και σ' χρώ-ματα πολύ εύμορφα. «Ένα καλορρα-μένο άλατοσάβνιο φόρεμα δέν ε-ίναι λιγώτερο όραίο από άλλα και άσφαλώς στοιχίζει τά μισά λεπτά. — Τά καπέλλα έχουν έντελώς καταργηθί και μόνον τά πρωινά έμφανίζονται υπό τύπον μεγάλων «καπλίν» που προστατεύουν από τόν ήλιο. Αούτά είναι άπαραίτητα, διότι οί γιατροί συνιστούν να προ-φυλασσόμεθα από τόν ήλιο. Διότι λόγω τού ύποσιτισμού δέν άντέχει ό οργανισμός σας στόν ήλιο σάν άλλα χρόνια.

— Καί σ' ότα όποδήματα παρατη-ρείται μεγάλη πρακτικότητα, διότι όλες οί κυρίες σπεύδουν να κάμουν πέδιλα ή διδασκονταί πως να κά-μουν μόνες των σκονινένια ύποδή-ματα. Καί επί τού προκειμένου άς σημειώθ ότι τό «Λύκειον «Ελληνι-δών» προσφέρεται να διδάξει όσες κυρίες έπιθυμούν να διδαχθούν, πως να κάμουν μόνες τους τά ύποδήμα-τά τους με σκονί και ύφασμα.

Τό νοικοκυριό σας

Πως να πλένετε τά φορέματά σας χωρίς σαπουνί.— Θά σ' ε-ξηγή παραδοξολογία και όμως είναι πραγματικότητα. Μπορείτε να άπο-κτήσετε όλοκάθαρο φόρεμα μη χρη-σιμοποιώντας διάλου σαπουνί άλ-λά... ύπομονήν. Θά προβήτε ως έξής. Βάζετε μέσα σ' ένα κρύο νερό τό φόρεμά σας, λευκό ή άνοικτόχρω-μο, και τό αφήνετε μία όλόκληρη νύκτα. Τό πρωί τό νερό θά είναι κιτρινωπό. Τό χύνετε και βάζετε άλλο. Ξαναρίνετε μέσα σ' αούτό τό φόρεμά σας 2—3 φορές και έ-πειτα βάζετε σ' 2—3 όκ. νερό χλια-ρό 2 κουταλιές της κομπούσας άμ-μονία και βουτάτε μέσα εκεί τό φόρεμά σας αφήνοντάς τό 2—3 ά-κόμη ώρες. Τό ξεβγάζετε ύστερα με πολλά νερά και έπειτα τό ά-πλώνετε! «Αν σ' ε-ξηγή ότι δέν έ-καθάρισε έπαναλαμβάνετε τό πεί-ραμα έως ότου επιτύχετε καλό κα-θάρισμα.

Οικονομική κουζίνα

Χορτόπητα.— Παίρνετε ότι βραστά χόρτα έχετε, τά κόβετε ψη-λά μ' ένα μαχαίρι και τά σιτίζετε από μία πετσέτα να στεγνώσουν, ύστερα καβουρδίζετε λίγο κρεμμύδι ψιλοκομμένο και τό ρίχνετε μέσα προσθέτοντας άλάτι και πιπέρι. Τοποθετείτε σ' ταψάκι, ρίχνετε από πάνω ένα χυλό άπο μπρομποτάλευρο και νερό και στέλνετε στόν φούρνο.

Η άλληλογραφία μου

«Α γ ρ ι ο λ ο υ λ ο υ δ ο.— Τό λού-σιμο δέν είναι δυνατόν να σ' ε-βλάπη, καλόν όμως είναι να χρη-σιμοποιήσετε για λίγον καιρό τό «Πετρόλ Κανά». Αούτό θά σταματήσει τό πένσιμο.

Α. Γ. Π.— Θά φροντίσω να πληρο-φορηθώ και θά σ' ε-γράψω στη δι-εύθυνσι που μου ύποδείξατε. Φ α ν α τ ι κ ή ν α ν α γ ν ω-σ τ ρ ι α ν.— «Όλα τά μυθιστορήμα-τά μας είναι πρωτότυπα και δημο-σιεύονται για πρώτη φορά. Δέν έχει έκδοθί κανένα σ' έβελιο. Για τις άπορίες σας, άπευθυνθήτε στην «Φίλη τών Ποιητών». Θά σ' ε-παντήση εύχαρίστως. Τά πολυά τεύχη θά τά βρήτε σ' τά γραφεία μας, καθημερινώς 11—1 μ. μ.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Για κάθε άπάντησι τών έπι-στημονικών συνεργατών μας: «Ιατρού δερματολόγου, Δόκτο-ρος Κάμα και Γραφολόγου, τό δικαίωμα δημοσίευσής άρξί-ζει άφ' έξής σ'.

ΔΡΑΧΜΑΣ 100

